

HALKIN SESİ

11 Kasım 1975

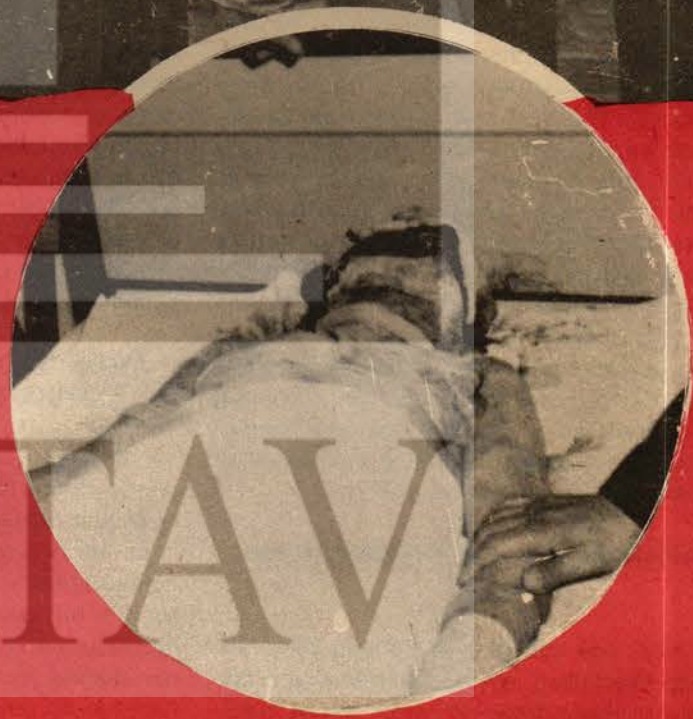
250 kuruş

31

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

**ZONGULDAK
KÖMÜR
OCAKLARINDA
35 YILDA
3000 ÖLÜ**

**İŞ CİNAYETLERİ
SON BULMALIDIR!**

Türkiye-İran ortak bildirisi yayınlandı. Bildirinin bir çok noktası üçüncü dünya ülkelerinde gittikçe gelişmekte olan eğilimleri yansıtıyor. Bu noktalara kısaca göz atmak istiyoruz.

HİNT OKYANUSU VE KÖRFEZDEKİ BÜYÜK DEVLET HEGEMONYASINA KARŞI TUTUM

Her iki ülke Hint Okyanusunun büyük devletlerin rekabetinden, gerginlik ve askeri tırmanmadan arınmış bir barış bölgesi haline getirilmesini desteklediklerini belirtiyorlar. Sömürü, baskı ve savaşın esas kaynakları olan iki süper devletin Hint Okyanusundaki hegemonya yarışmasına karşı çıkılması, hiç şüphesiz hem bölge halklarının, hem bütün dünya halklarının yararındır.

Her iki devlet, İran Körfezine dış müdahale olmasına karşı çıkıyorlar ve körfez ülkelerinin işbirliğini savunuyorlar. Bu nokta da ellerini körfezin meselelerine uzatan iki süper devletin zararına ve körfez ülkeleriyle halklarının yararındır. Nitekim son yıllarda Körfez de bulunan ülkelerin tümü arasında bu konuda gittikçe güçlenen bir dayanışma gelişmektedir. Gerek ABD denetiminin, gerekse SSCB denetiminin güçlü olduğu Körfez ülkeleri, gittikçe birbirine yaklaşıyorlar ve yabancı müdahaleye karşı çıkıyorlar. Bu gelişme, Körfez ülkelerinin bağımsızlık mücadelesini güçlendirmek yanında, Körfez halklarının devrim mücadelesinin de yararındır. Devrimin en büyük düşmanları olan iki süper devlet ne kadar tecrit olursa, devrim mücadelesi o derece güçlenir. Çünkü devrimin düşmanları küçülmekte ve zayıflamaktadır. Şah rejimi, körfez halkları için süper devletlere göre çok daha küçük bir düşmandır. Küçük köpek, halkların baş düşmanları olan ayılara ne kadar çok saldırırsa, o kadar iyidir.

Her iki ülke, Kıbrıs'ın bağımsızlık ve toprak bütünlüğünü doğruluyorlar. Bu ifade, lafta kalsa ve dolaylı olsa dahi diplomatik alanda Kıbrıs'ın işgaline, bu ülkenin bağımsızlığının yok edilmesine ve taksim edilmesine karşı bir tavır ortaya koymaktadır. İşgal ve taksim, uluslararası planda o derece mahkum olmuştur ki, Türkiye hakim sınıfları bu tür ifadelerin altına sürekli olarak imza atabiliyor. Diğer taraftan bildiri, Kıbrıs meselesinin, Kıbrıs'ın Türk ve Rum toplulukları arasındaki görüşmeler yoluyla çözülmesini desteklemekte ve çözümün her iki tarafca kabul edilebilir olması gerektiğine işaret etmektedir. Bu nokta da, belli bir çözümün zorla dayatılmasına karşıdır ve İran'ın isteği üzerine bildiriye konduğu açıktır. Buna karşılık ortak bildiri, Kıbrıs'ın meselesine müdahale ederek coğrafi federasyonu savunuyor. Böyle bir şeye karar vermek, doğrudan doğruya Kıbrıs'a ait bir meseledir. Türkiye ile İran'ın bu konuya müdahale etmeye hakları yoktur.

«ULUSLARARASI YENİ EKONOMİK DÜZEN» İSTEĞİ

Her iki taraf, hak eşitliği ve milletlerin kendi doğal kaynakları üzerindeki egemenliklerine saygı gösterecek yeni bir uluslararası ekonomik düzen kurulması hususundaki hayati ihtiyacı açıklıyorlar. Bilindiği gibi bugün yeni bir uluslararası ekonomik düzen kurulması isteği, üçüncü dünyanın ekonomik alandaki temel isteğidir. Bu istekten en çok korkanlar, özellikle iki süper devlettir. Çünkü iki süper devlet, eşit olmayan değişim, sermaye yatırımı ve kredi gibi yollarla üçüncü dünya ülkelerini soymaktadırlar. Dünyada yeni bir ekonomik düzen isteği, üçüncü dünya ülkelerinin dünyanın en büyük vurguncu ve tefecilerine karşı bir başkaldırmasıdır. Hak eşitliği ve doğal kaynaklar üzerindeki egemenlik haklarının savunulması da, dünyanın en büyük yağmacıları olan iki süper devletin ortaklaşa bastırmak istedikleri taleplerdendir.

Bütün bunlara ek olarak Türkiye ve İran, hammadde ihrac eden ülkelerin çabalarının önemine dikkat çekiyorlar ve hammadde için adil fiyat istiyorlar. Bilindiği gibi, uluslararası ticarete hammadde fiyatları, sanayi ürünlerinin fiyatlarına oranla sürekli olarak düşmektedir. Böylece başta iki süper devlet olmak üzere gelişmiş kapitalist ülkelerin üçüncü

TÜRKİYE-İRAN ORTA VE ÜÇÜNCÜ D

dünya üzerindeki sömürüsü zamanla daha da ağırlaşmıştır. Bu durum, ABD kadar SSCB'nin de işine gelmektedir. Her ikisinin hammadde soygunu rakamlarla ortaya konuyor. Hammadde üreten ülkeler, bu soygun ve talana karşı birleşiyor ve emperyalistlere önemli darbeler indiriyorlar. Petrol üreten ülkelerin bu konuda verdikleri mücadele, en çarpıcı örnektir. Bu mücadele, emperyalist sistemde önemli kargaşalık, sarsıntı ve bölünmelere yol açmış ve kapitalist ülkelerdeki devrimci mücadeleyi güçlendirmiştir. Aynı şekilde çeşitli hammadde üreten ülkeler birleşiyor ve örgütler kuruyorlar. Bu örgütler, uluslararası yağmacılara karşı üçüncü dünya ülkelerinin kurduğu bir çeşit sendikalardır. Türkiye ve İran, yayınladıkları bildiri ile hammadde üreten yoksul ülkelerin adil fiyat isteklerini destekliyor ve bu ülkelerin satın alma güçlerinin istikrara kavuşmasını talep ediyorlar. Çünkü hammadde fiyatlarındaki dalgalanmalar, çoğu zaman üçüncü dünya ülkelerinin zararına oluyor, hatta dış ticareti bir iki hammaddeye bağlı yoksul ülkelere bazen ağır darbeler inmesine yol açıyor.

Türkiye-İran ortak bildirisinin uluslararası ekonomik düzenle ilgili talepleri, esas olarak iki süper devlet başta olmak üzere bütün emperyalistlerin sömürü alanlarının daralmasına ve emperyalist yağmanın dizginlenmesine hizmet etmektedir. Sömürü alanının daralması ve yağmanın dizginlenmesi, emperyalist sistemi zayıflatan, emperyalizmin buhranını derinleştiren ve emperyalistler arası çelişmeleri keskinleştiren gelişmeyi hızlandırır ve dünya devrim cephesini güçlendirir.

ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİ ARASINDAKİ EKONOMİK İŞBİRLİĞİNDEN YANAYIZ

Son bir nokta da İran'ın Türkiye'ye verdiği 1,2 milyar dolar (18 milyar lira) kredidir. Bu Kredi, İran'ın transit nakliyatını kolaylaştıracak kara ulaştırması ve liman tesisleri vb. alanlarına yatırılacaktır. Bugünkü iktidarın niteliği yüzünden bütün diğer krediler gibi bu kredide, Türkiye emekçilerinin ekonomik ihtiyaçlarına hizmet etmeyen bir ekonomi politikasının emrine verilecektir. ABD veya SSCB kredilerinden bu bakımdan büyük bir farkı yoktur. Ancak bu kredinin, başka bir yönden iki süper devletten alınan kredilerden çok büyük bir farkı vardır. O da Türkiye üzerinde hegemonya kurması söz konusu olmayan bir ülkeden gelmesidir.

Revizyonistler, 10 milyar liralık Sovyet kredisinin Demirel'in «imdadına yetiştiğini» kendi ağızlarıyla itiraf ediyor, hem de bu «imdadına yetişmeyi» var güçleriyle alkışlıyorlardı. Revizyonistlere göre, bu krediler alt yapıyı ve sanayii güçlendireceği ve işçi sınıfını geliştireceği için desteklenmeliydi. 18 milyar liralık İran kredisi de aynı niteliktedir. Fakat revizyonistler büyük gürültü koparıyorlar. Çünkü onların esas meselesi, Türkiye'de Rus sosyal-emperyalizminin denetim ve tahakkümünün artmasıdır. Onlar, Türkiye ve İran'ın Rusya ile ekonomik ilişkilere girmesini, bu ülkeler üzerinde Moskova'nın denetiminin artması için destekliyorlar. Fakat iş, bu iki üçüncü dünya ülkesi arasındaki ekonomik ilişkilerin gelişmesine gelince, yaygarayı basıyorlar. Madem İran'la ekonomik ilişki kurmak o kadar kötü bir şeydir, bunu en başta Moskova'daki efendilerine anlat-

salar ya! Bugün İran'ın ekonomik alanda en geniş ilişki kurduğu ülkelerden biri Sovyetler Birliği'dir.

Biz, ilke olarak yoksul ve geri ülkeler arasında-ki ekonomik yardımlaşmaları ve işbirliğini olumlu karşılıyoruz. Çünkü bu işbirliği, iki süper devletin bu ülkeler üzerindeki ekonomik denetimlerini ve siyasi baskılarını zayıflatmaktadır. Biz Türkiye'nin iki süper devletin önünde yerlere kadar eğilmesinden ve emperyalistlere avuç açmasından, İran gibi ülkelerden kredi almasını yeğleriz. İnkemiz budur. Fakat elbette her somut olayı üçüncü dünya ülkelerinin karşılıklı yararı ve yurdumuzun ihtiyaçları açısından inceler ve eleştiririz. Bu eleştirimiz, iki süper devletin, hegemonya emelleri açısından değil, emekçi halkımızın menfaatleri ve üçüncü dünya ülkeleri arasındaki birliğin güçlenmesi açısındandır.

REVİZYONİSTLERİN HEDEFİ NE ŞAH'TIR, NE DE DEMİREL!

Türkiye-İran bildirisinin olumlu sayacağımız noktaları özetle bunlardır. Bu noktalar ne dereceye kadar uygulanır, ayrıca tartışmaya değer. Fakat gene de bir eğilimin yansıdığı açıktır. Biz, özellikle bildiri-deki bu olumlu noktalara dikkat çekmek istedik. Çünkü revizyonistler, büyük bir gürültü kopararak Türkiye ve İran arasındaki yakınlaşmaya saldırıyorlar. Onların hedefi, ne Şah'tır, ne de Demirel'dir. Onların tek hedefi, üçüncü dünya ülkeleri arasındaki yakınlaşmaları baltalayarak sosyal emperyalizmin bu ülkeler üzerindeki denetimini güçlendirmektir. Revizyonistler, bu tutumlarıyla ister istemez ABD emperyalizmini de desteklemiş oluyorlar. Zaten Krenlin'deki efendileri, üçüncü dünyadaki bağımsızlık eğilimlerine karşı her noktada ABD emperyalizmi ile işbirliği halindedir. Hammadde, doğal kaynaklar, kara suları, uluslararası yeni ekonomik düzen gibi meselelerde dünyanın iki büyük soyguncusu daima eleledir. Onlar üçüncü dünya ülkelerinin köle olarak kalması noktasında daima beraberler. Aralarındaki çatışma, bu ülkelerin kimin kölesi olacağı noktasındadır.

Rus sosyal-emperyalistlerinin resmi organı İzvestiya Demirel'i övüyor. Yeni Çarların, İran Şahı ile olan ilişkileri de zaman zaman çok sıcak dönemle yaşadılar. Her iki ülkenin revizyonistleri sosyal emperyalist efendilerine yaklaştıkları zaman, Şah'ın da Demirel'in de kasaplığını ve zalimliğini örtbas etmek için bin dereden su getiriyorlar. Fakat iş, iki küçük ülkenin yaklaşmasına geldi mi, bir yaygara kopuyor. Revizyonistler, Kissinger geldiği zaman bile bu derece gürültü etmiyorlar. Çünkü ABD ile ilişkide Türkiye'nin kölelik niteliği değişmiyor. Onların korktukları, üçüncü dünya ülkelerinin birleşmesi ve süper devletlerin denetim ve tahakkümü için şartların gitgide zorlaşmasıdır.

Türkiye ve İran devrimcileri, başlarında bulundukları zalim ve sömürücü iktidarların niteliğini hiç bir zaman şaşırmadılar ve şaşırmazlar. Çünkü onların pusulalarını ayarlayan sosyal-emperyalist bir efendiler yoktur. Bu sebeple devrimciler, faşist iktidarlara niteliğini hiç bir zaman unutmazlar. Zaten her gün yaşadıkları sınıf mücadelesi, göğüs gerdikleri faşist zulüm buna imkan vermez. Çünkü devrimciler, revizyonistler gibi burjuvazinin koynunda yatmıyorlar. 12 Mart faşizminin verdiği koltuk değnekleri ile yakta durmuyorlar.

BİLDİRİSİ DÜNYA

**DEVİRİM İSTİYORSAK
İKİ SÜPER DEVLETİ ZAYIFLATAN
HER HAREKETİ DESTEKLEMELİYİZ**

Devrimcilerin bakış açısı, kendi ülkelerinin devrimi ve dünya devrimidir. Bu bakış açısı, Sosyal emperyalizmin uşağı revizyonistlerin ve ABD uşağı faşistlerin tam zıddıdır. Bu bakış açısı, dünyanın ve kendi ülkemizin Marksizm-Leninizm ışığında doğru bir tahliline dayanır. Devrimcilerin siyasetleri, sosyal emperyalizmin menfaatleri veya duygusal öfkeler üzerine değil, devrim amacına yönelen bu tahlil üzerine oturur. Eğer Şah'ın ve Demirel gibi gericilerin yıkılmasını, Türkiye ve İran halklarının demokrasiye, bağımsızlığa, özgürlüğe kavuşmasını istiyorsak, eğer bu ülkelerin halklarının devrimle kurtulmalarını istiyorsak, iki ülke arasındaki yakınlaşmaya düşman değiliz. Üçüncü dünya ülkeleri arasındaki yakınlaşma ve birleşmeler, başlarında ne kadar faşist iktidarlar olursa olsun, son kertede iki süper devlet başta olmak üzere emperyalist kampın zayıflamasına hizmet eder. İki süper devletin bölgedeki denetimlerinin zayıflaması, devrimin yararına. Çünkü Türkiye ve İran devrimlerinin en büyük düşmanları, devrimlerin yolunu kesen en azılı haydutlar iki süper devlettir. Bu ülkeler, iki süper devletin denetiminden ne kadar uzaklaşırsa, halkların devrim mücadelesi o kadar güçlenir.

Bir çok kimse, «nasıl olur da iki gerici iktidarın birbirine yaklaşması devrimin yararına olabilir» diye düşünüyor. Buna şöyle cevap verebiliriz: **Dünya gericiliğinin merkezi olan iki soyguncu ve zalimin tecrit olmasına hizmet ettiği için.**

Meseleye bütün dünya çapında değil, Türkiye ve İran sınırları içinde baktığımız zaman doğru siyasetler tesbit edemeyiz. Türkiye ve İran halklarının devrim yapmak için yıkacakları iktidarlar, Demirel'in, Şah'ın iktidarlarıdır. Ama onları yıkmak, iki süper devletle bu iktidarlar arasındaki çelişmeleri derinleştiren bir siyaseti, halk yığınlarının mücadelesi ile birleştirdiğimiz zaman mümkün olur.

Peki nasıl olur da iki süper devletle, üçüncü dünya ülkelerinin başındaki gerici iktidarlar arasında çelişme olmaktadır, bu iktidarlar emperyalizmin işbirlikçisi değil midir? **Evet işbirlikçileridir. Fakat emperyalistlerle işbirlikçiler arasında da çelişmeler vardır ve bu çelişmeler bugün bütün dünyada hızla şiddetlenmektedir.** Bunun yaşadığımız dünyada sayısız örneği görülüyor. Çünkü iki süper devletle üçüncü dünya ülkelerinin hakim sınıfları arasındaki çelişmeler maddi temellere dayanıyor. Mesela Şah, petrol fiyatlarını yükseltmek isteyen petrol ülkelerinin başında gelmektedir. Petrol Üreten Ülkeler Örgütü'nün (OPEC) bu konuda izlediği politikanın, 1973 Ekim Savaşından beri emperyalist dünyaya ne kadar önemli darbeler indirdiğini ve hâlâ emperyalistlerle bu ülkeler arasında ne kadar keskin çelişmelere yol açtığını yaşıyoruz, görüyoruz. Aynı şekilde İran, Hint Okyanusu ve İran Körfezinde iki süper devletin hegemonya yarışına karşı çıkıyor, bu konuda bölge ülkeleriyle birleşiyor. Bu olayları inkar etmeye imkan var mıdır? Şah, emperyalizmin işbirlikçisi ve kendi ülkesinin zalim ve eli kanlı bir sömürücüsüdür, ama bu niteliği, onun iki süper devletle çelişen menfaatlere sahip olmasını engellemiyor.

Eğer Şah'ın ve Demirel gibi gericilerin yıkılmasını, Türkiye ve İran halklarının demokrasiye, bağımsızlığa, özgürlüğe kavuşmasını istiyorsak, eğer bu ülkelerin halklarının devrimle kurtulmalarını istiyorsak, iki ülke arasındaki yakınlaşmaya düşman değiliz. Üçüncü dünya ülkeleri arasındaki yakınlaşma ve birleşmeler, başlarında ne kadar faşist iktidarlar olursa olsun, son kertede iki süper devlet başta olmak üzere emperyalist kampın zayıflamasına hizmet eder.

Bu konuyu bir örnekle acmaya çalışalım. Yanında 20-25 işçi ve cıvık çalıştıran bir atölye sahibi, iki-üç bin işçi çalıştıran bir fabrika patronuna göre zulmün çok daha ağır ve ilkel biçimlerini uygular. Yanında çalışanları döver, bazen ücret dahi vermez, en ağır şekilde çalıştırır, hiç bir sosyal hak ve güvenlik söz konusu değildir. Atölye ve küçük iş yerlerinde çoğu zaman orta çağın koyu zulmü uygulanır. Fakat bu küçük atölye sahibi ile mücadele dışında bir şeyi göremiyen bir işçi, işçi sınıfının kurtuluş davasına yararlı olamaz. Çünkü o atölyedeki sömürü ve zulmün son bulması, en başta büyük patronların ve ağaların düzeninin yıkılmasına bağlıdır. Hatta küçük atölye sahibinin bu büyük patronlara karşı mücadelesini desteklemek işçi sınıfının yararına.

Durum, dünya çapında ele alındığı zaman da aynıdır. Eğer Şah gibi gaddar «atölye sahipleri» ile mücadeleyi, dünyanın büyük patronları ile mücadele ile birleştirmesek, Şahın faşist diktatörlüğünü de yıkamayız. Çünkü süper devletler tecrit edilmediği sürece, İran devrimini boğacaklar ve bu ülkenin başına yeni Şahlar geçirebileceklerdir. Türkiye için de durum aynıdır.

ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİNİN DESTEKLENMESİNİ DEVİRİM HEDEFİNE BAĞIMLI KILMAYALIM

Üçüncü dünya gerçeği, parmağını herkesin gözüne sokmaktadır. Bu olayı görmemek için kör olmak gerekir. İki süper devlet, kendi uşakları vasıtasıyla dünya halklarının gözünü kör etmeye çalışıyor. Üçüncü dünya devletlerindeki bağımsızlık eğilimi, yaşadığımız dönemin en önemli olaylarından biridir. Bu eğilim gittikçe güçlenmektedir. Çünkü dünya halklarının mücadelesi güçleniyor ve emperyalizmin çöküşü hızlanıyor. Üçüncü dünya, bu olayın bir ürünüdür.

Türkiye-İran bildirisine yansıyan tutum ile Türkiye'nin üçüncü dünya ülkeleriyle bundan bir kaç yıl öncesine kadarki ilişkilerini karşılaştıralım. Eskiden haddine mi düşmüştü ki, Türkiye büyük devletlere karşı çeşitli konularda tavır alsın veya yeni bir ekonomik düzen istesin? Türkiye, üçüncü dünya devletlerindeki bağımsızlık eğilimini en arkadan izleyen bir ülkedir. Fakat o da bu tarihi eğilimin dışında kalamazdı ve bundan sonra da kalmıyacaktı. Üçüncü dünya ülkelerinin birleşmesi ve yakınlaşması süreci önmüzdeki yıllarda daha da hızlanacaktır. Her iki büyük patronun denetimi altındaki ülkeler de, gittikçe birbirlerine yaklaşıyorlar ve iki süper devletin hegemonyasına karşı mücadele noktasında buluşuyorlar.

Her gelişme gibi bu gelişme de içinde ters yöndeki eğilimleri de barındırıyor. İki süper devlet, bütün güçleriyle bu gelişmeye direniyorlar ve elbet bazen başarı da kazanıyorlar. Bu sebeple üçüncü

Marksist devrimciler, Demirel'in ve Şah'ın temsil ettiği faşist iktidarlara karşı Türkiye ve İran halklarının devrimci mücadelesinin en ön saflarında kararlı olarak yer alıyorlar, Dofar halkının mücadelesini destekliyor, ezilen Kürt milliyeti üzerindeki zulme karşı her iki ülkede mücadele ediyorlar. Marksistler, aynı zamanda Şah'ı ve Demirel'i iki süper devlete karşı atacakları her adımda destekliyorlar, iki süper devlete karşı mücadeleyi devrim hedefine bağımlı kılıyorlar. Marksistlerin siyaseti, bir bütün olarak devrimci ve enternasyonalisttir.

dünya olayını sona ermiş bir süreç olarak değil, devam eden bir süreç olarak görmek gerekir. Buna bağlı olarak üçüncü dünya bitmiş, mükemmel bir olay olarak ele alınmamalı, somut olarak bütün yönleriyle kavranmalıdır. Hem olumlu hem olumsuz eğilimleri görmeli, fakat hakim eğilimin olumlu yönde olduğunu tesbit etmeliyiz. Üçüncü dünya ülkeleriyle birleşmek, nihai bir amaç değil, devrim hedefine hizmet eden ve gerçeğe dayanan devrimci bir siyasettir. Gerçek kurtuluş ve tam bağımsızlık, ancak ve ancak halk iktidarı ile sağlanabilir.

Üçüncü Dünya konusunda oportünist tutum, halkların devrim ihtiyacının reddedilmesidir. Hiç bir üçüncü dünya ülkesi, devrim yapmaksızın iki süper devletin denetiminden adım adım uzaklaşarak tam bağımsızlığa ulaşamaz. Aksini iddia edenler daima modern revizyonistler olmuştur. Bir ülkenin tam bağımsızlığa kavuşması, son tahlilde bir devrim meselesidir. Ancak proletarya önderliğindeki halk iktidarı, tam bağımsızlığı sağlayabilir ve durmaksızın sosyalizme geçebilir. Bu sebeple Türkiye ve İran'ı bağımsızlığa kavuşturacak biricik yol halk devrimidir. Her iki ülke halkının meselesi, bağımsızlığı devrimle kazanmaktır. Devrimci mücadele, ancak iki süper devleti tecrit eden, iki süper devlete karşı her eğilimi destekleyen bir politika ile birleştirilirse zafere ulaşabilir.

Marksist devrimciler, Demirel'in ve Şah'ın temsil ettiği faşist iktidarlara karşı Türkiye ve İran halklarının devrimci mücadelesinin en ön saflarında kararlı olarak yer alıyorlar. Dofar halkının mücadelesini destekliyor, ezilen Kürt milliyeti üzerindeki zulme karşı her iki ülkede mücadele ediyorlar. Marksistler, aynı zamanda Şah'ı ve Demirel'i iki süper devlete karşı atacakları her adımda destekliyorlar, iki süper devlete karşı mücadeleyi devrim hedefine bağımlı kılıyorlar. Marksistlerin siyaseti, bir bütün olarak devrimci ve enternasyonalisttir.

Revizyonistlerin siyaseti ise Marksistlerin tam tersidir. Revizyonistler, Türkiye ve İran halklarına karşı Demirel ve Şah ile işbirliği halindedirler. Revizyonistlerin en korktukları şey, halkların devrim yaparak kendi kaderinin efendisi olmasıdır. Türkiye ve İran devletlerinin iki süper devletin hegemonyasına karşı mücadelelerinde ise, revizyonistler süper devletlerin ve özellikle efendileri olan sosyal-emperyalizmin safındadırlar. Yani revizyonistlerin siyaseti, her meselede devrimci karşı çıkmak ve sosyal emperyalizmin yayılma emellerine hizmet etmektir. Çünkü yukarıdaki iki siyaset birbiri ile uyum içindedir. Revizyonistlerinki sınıf işbirliği ve sosyal emperyalizme yarıdakçılık siyasetidir.

İki süper devleti tecrit görevini ve bu amaçla üçüncü dünya ülkelerinin birleşmesini kararlı olarak desteklemeliyiz. Bu tavır, dünya şartlarının Marksist tahliline dayanır. Buna cesaret edemiyenler, devrim değil, ancak yaygara yaparlar.

Kömür ocağı değil, can pazarı

Patronların kârları için

13 işçi kardeşimiz daha can verdi

Ereğli Kömür İşletmelerine bağlı Karadon ocağının Acılık ayağında 28 Ekim akşamı meydana gelen patlamada, ölü sayısı 13'e yükselmiş bulunuyor. Patlama yerinde 2 işçi derhal ölmüş, 2 işçi kaybolmuş, 10 işçi ise ağır yaralanmıştı. Yaralı işçiler, cankurtaran yokluğundan hastaneye kamyonlarla taşındılar. Dördü yolda öldü. Beşi hastanede can verdi. İki ise daha sonra ocakta ölü olarak bulundu. Gazetelerde ölen işçiler, işçilerin isimleri listeler halinde yayımlandı. Ama aslında işçiler öylesine yanmışlardı ki, tek tek ölüleri

tanımak mümkün değildi. Cesetlerden beşi, toplu olarak gömülmeleri için beş aileye teslim edildi. Bir başka kömüştü işçisi, kardeşi olduğunu sandığı bir ağır yaralıyı tanıyabilmek için, bütün gece hastanede başında bekledi. Ama yaralı tanınamadan ölüp gitti.

13 işçinin hayatına malolan bu olaydan sonra yetkililer, inanılmaz bir vurdumduymazlıkla, böyle «kaza»ların «olağan» olduğundan dem vurmaya devam ediyorlar. Zonguldak Maden İşçileri Sendikasının 50.000 üyesi var. Sendika Türk - İş'e bağ-

lı. Genel başkanı Mehmet Tezer, Zonguldak CHP il yönetim kurulu üyesi ve Ecevit'in yakın adamlarından. Çıt çıkmıyor sendikadan bu ölümler karşısında. Nasıl çıkabilir ki? Olaydan daha birkaç gün önce işçiler, Acılık aybığında grizu olduğunu, can güvenliklerinin bulunmadığını ve çalışmak istemediklerini söylediklerinde, Mehmet Tezer ve diğer sendika yöneticileri, işçileri tahrikiere kapılmakla suçlamışlardır! MC hükümeti sözcüleri, E.K.İ. yöneticileri ve CHP'li sendika yöneticileri, şimdi elbirliğiyle olayı unutturma çabası içindedirler.

Zonguldak havzasında bu kaçınıcı iş cinayeti? On binlerce işçinin çalıştığı bu bölgede, çökmelerin yangınların, patlamaların ve ölümlerin ardı arkası gelmez. E. K. İ. işvereni, kârını artırmak için toplam ücretleri artırmaksızın üretimi artırmaya bakar: Bunun için Ereğli'de üretim habire yoğunlaştırılır. Maliyeti artırmaması diye hiç bir güvenlik tedbiri yoktur ocaklarda. Ve bu şartlarda üretimi artırmak için, ocaklar hep damarların

bu kadar yakınında ne arıyorlardı.

Zonguldak ocaklarında yangın başgösterdiğinde tek yapılan iş, yanan yeri ilkönce kilden bir barajla kapatmak, böylece havayla temasını kesmek ve çıkan gazın havayla karışıp patlamasını önlemeye çalışmaktır. Kilden barajın yapılmasından en az 24 saat sonra, ilerdeki bir patlama ihtimaline karşı betondan bir mukavemet barajı yapılır. Aslında başgöstermiş olan yangın, bu 24 saat içinde kendi oksijenini tüketmemiş olabilir, yani patlama tehlikesi kuvvetle devam ediyor olabilir. Zonguldak havzasında her taraftan örüldükleri halde toprak çatlaklarından hava aldıkları için içten içe yanmaya devam eden birçok galeri vardır.

28 Ekim akşamı ölen işçiler, kil barajın örülmesinden 26 saat sonra, beton barajı örmeye başlamak için ocağın içinde, kil barajın 200 metre yakınında bekliyorlardı. Ölenlerden bazıları ise, kil duvarı çok yakından kontrol ediyorlardı. Eğer beton barajı

ciddi yanıkları ve bizzat Zonguldak SSK hastanesi yetkililerinin belirttiğine göre, amyant elbiselerin ve diğer araç ve gereçlerin bu yanıkları önlemesi pekâlâ mümkündür.

Son on yıl içinde havzada 80-90 kadar baraj kapatma işlemi yapılmıştır ve son olayın da gösterdiği gibi, aslında bunların hepsinin yapımı sırasında patlama tehlikesi mevcuttur ve ileride de mevcut olmaya devam edecektir. 28 Ekim günü cereyan eden olaya çok benzeyen bir patlamanın 1955'te olduğu ve 55 işçinin öldüğü bildirilmektedir.

Zonguldak SSK hastanesi, gene bizzat hastane yetkililerinin belirttiklerine göre, çok geniş bir alan içindeki tek hastahanedir. Bir çok ocağa çok uzak kalmakta ve yarım saatten daha uzak mesafeden getirilen yaralıların ölüm oranı daha yüksek olmaktadır.

Şu sırada Zonguldak ocaklarında güvenlik tedbirleri, büsbütün kötü bir durumdadır. Çünkü MC hükümeti, birçok ilerici maden mühendisini çeşitli yerlere sürmüş, 157 ocak mühendisinin bulunması gereken bir çevre içinde sadece 60 mühendis bırakmıştır. Mevcut yetersiz yönetmeliklere göre dahi 250 işçiye bir mühendis verilmesi, işçi / mühendis oranı bunu aşığı takdirde bir de mühendis yardımcısı verilmesi gerektiği halde, halen bölgede 350 işçiye bir mühendis düşmekte, güvenlik tedbirleri alınmamakta ve denetlenememektedir.

Ocak mühendislerinin durumu da kötüdür. Ne devlet memuru, ne de işçi statüsündedirler. İş güvenlikleri yoktur. Ek ödenekleri MC hükümeti tarafından 3400'den 2400 liraya indirilmiştir ve birçoğu bu nedenlerle bölgeyi terkedip şehirlere gitmektedirler. İşçiler işe ocaklarda kalmakta ve ölmektedirler.

ORTA ÇAĞ KARANLIKLARIYLA FAŞİST ZULÜM İÇİCE

Zonguldak madenlerinde çalışan işçiler, hep civar köy ve kasabalardan toplanır. Bir ayakları köydedir, bir ayakları madende. E.K.İ. yöne-

100 arkadaşımızın ölmesini bir tesadüf önledi

Ereğli Kömür İşletmesi Karadon Bölgesinde 13 işçinin ölümü ile sonuçlanan grizu patlamasından sonra, 16-24 vardiyasında çalışan işçilerden biri ile konuştuk. İşçi arkadaş olayı şöyle anlattı:

«Ben patlamanın olduğu 16-24 vardiyasında bulunuyordum. Saat 19.00 sıralarında yerin 320 metre altında çalışıyordum ki, kuvvetli üfleme biçiminde bir rüzgâr esti. Aradan bir dakika geçmeden ikinci bir üfleme daha oldu. Degaj (çöküntü) olduğunu zannettim. Arkadaşları telefonla aradım. Telaşla ve korku içinde bana sağ-doğu Acılık ayakta büyük bir patlamanın meydana geldiğini haber verdiler. Olay yerinden 2000 metre kadar uzakta bulunuyordum. Aceleyle ocaktan çıktım. Yukarıda herkes bir yana koşuyordu. Geri dönerek 400 metreye kadar indim. Bir şey göremedim ve tekrar yeryüzüne çıktım. O zaman bir çok ölü ve yaralının yanında iki arkadaşımızın kayıp olduğunu öğrendim. Yaralı ve ölümler ambulans olmadığından kamyonlarla Zonguldak SSK Hastahanesine kaldırıldılar.»

— Olayın olacağına dair önceden bir bilgi var mıydı?

«Vardı. Çünkü patlamanın bulunduğu bölgede daha önce yangın başlamış, kontrol altına alınabilmesi için toprak baraj inşa edilmişti. Beton baraj yapılabilmesi için en az 24 saat bekleme devresine girildi. Ancak bu sürenin dolmasından sonra da baraj yapılmadı. Eğer ocak mühendisinin yarın yaparız, biraz daha bekleyelim demesiyle barajın yapılması tesadüfi bir şekilde gecikmeseydi, tahlisyede çalışan 100 işçi arkadaşımız büyük bir faciâ ile karşı karşıya gelebilirdi.»

— Yaralıların hastahaneye kamyonlarla kaldırılması ölüm oranını yükseltiyor. Bu konuda hiçbir tedbir alınmıyor mu?

«Aslında böyle durumlarda en az 4-5 ambulansın hazır bekletilmesi gerekirken, hiç biri yoktu.»

RESMİ RAKAMLARA GÖRE ZONGULDAK HAVZASINDA İŞ CİNAYETLERİ

Yıl	Grizu patlaması	Patlamalarda ölenler	toplam ölüm sayısı
1941 - 1950	4	121	757
1951 - 1960	5	107	869
1961 - 1970	6	?	689
1971 - 1974	4	37	292
1975 (bugüne kadar)			54

Bu rakamlardan da görüldüğü gibi son 35 yılda ocaklarda 3000 kadar emekçi iş cinayetlerinde can vermiş, kaza ve ölüm sayılarının azaltılmasında hiç bir gelişme gösterilmemiştir. Aynı yıllarda yaralı sayısı ise 178.000'i bulmaktadır.

daha derinine götürülmekte, işçiler daha derinlerde çalışmaya zorlanmaktadır, yani daha tehlikeli bölgelerde.

100 KİŞİ DE ÖLEBİLDİ BİNLERCE KİŞİ DE ÖLEBİLİR

28 Ekim akşamı meydana gelen patlamada ölen işçilerin 7'si kurtarma ekibindedir. Patlamanın meydana geldiği yerde kömür damarlarının yanmakta olduğu, olaydan üç gün önce tesbit edilmişti. Kurtarma ekibi ve diğer işçiler, sürekli bir yangının görüldüğü bir yerin

yapma işi başlamış olsaydı, ölü sayısının 100'ü aşması mümkündür.

Kurtarma ekiplerinde çalışanların özel bir eğitimden geçirilmeleri gerektiği halde, bu eğitim hemen hiç yapılmamakta, basın ve TRT gibi ziyaretçiler geldiklerinde göstermelik olarak eğitim odalarına alınmaktadırlar.

Gene bu gibi tehlikeli durumlarda giyilmesi gereken amyant elbiselerden verilmemektedir. Ocaklardaki yangın ve patlama olaylarında ki ölümlerin esas nedeni,

ticileri, işçileri bölmek için bu durumu sonuna kadar kullanırlar. Aynı köyden gelenler, yakın akrabalar, hep aynı ocakta çalıştırılırlar. Tahlisiyeciler (kurtarma ekip-leri), kazmacılar, lağımçılar hep aynı köylülerden seçilir ve aralarına «yabancı» sokulmaz. İşletmede koyu bir faşist zulüm hüküm sürer. İşçilerin dışardan gelenlerle, gazetecilerle konuşmasına izin verilmez. Ocakların ve işçilerin gerçek durumu, resmi demeçlerde «tedbirlerimiz vardır... modern araçlarımız vardır... nezaretçilerimiz vardır» gibi laflarla örtbas edilir. On binlerce işçiyi kontrol altında tutmak için alınan bütün tedbirlere rağmen, bazan canına tak der işçilerin. O zaman derhal jandarma ve ordu birlikleri sevk edilir bölgeye. Ta Osmanlı zamanından beri, büyük işçi hareketlerinin ordu marifetiyle, kanla bastırıldığı bir yerdir Zonguldak yöresi.

«Yüz yıla yakın bir zamandır şehitler vererek mücadele eden Zonguldak kömür işçilerinin 1965 Martında başlattığı grev, işçi sınıfımıza örnek oldu. Grevin bütün yurda yayılma ihtimali belirlince, hükümet 40 bin işçinin katıldığı mücadeleyi ezmek için, Kozlu'ya iki piyade ve iki topçu bölüğü, çok sayıda deniz askeri ve polis yolladı. Bölgede sıkıyönetim ilan etti. Radyoya sansür koydu. Zonguldak «askeri hareket bölgesi» ilan edildi. Yollara barikatlar kuruldu. İşçilerin üzerinde jetler uçuruldu.

«İşçi sınıfımız, ABD kompleksıyla kurulan hükümete (Ürgüplü hükümeti) Kozlu'da «Kahrolsun iktidar» şiarıyla cevap verdi. Bu şiar her yer kapladı. İşçiler, üzerlerine ateş açan askeri birliklere karşı taşla, sopayla, kazma ve kürekle kendilerini savundular. Satılmış Tepe ve Mehmet Çavdar şehit düştü, birçok işçi yaralandı. Mücadelenin bastırılmasından sonra yüzden fazla işçi tutuklandı, 15 bin işçi polis kordonu altında köylerine dağılmaya zorlandı.» (TİİKP Savunması)

Osmanlı gitmiş Türkiye Cumhuriyeti gelmiş, CHP gitmiş DP gelmiş, AP gitmiş gene CHP gelmiş, maden işçilerinin hayatında pek bir şey değişmemiştir. Bürokrat burjuvazinin amansız sömürsü, faşist baskılar, yeraltının karanlıkları ve orta çağın karanlıkları.... Türkiye emekçilerinin en fazla ezilen ve sömürülen kesimlerinden biri olan Zonguldak yeraltı işçilerinin durumunda, halkımızı emperyalizmin, büyük burjuvazinin ve feodal kalınların sömürü ve zulmünden kurtaracak bir millî demokratik devrimin zorunluluğu, bütün açıklığıyla görülmektedir.

İranlı öğrenciler «Kitle» dergisinin İranla ilgili yalanlarını cevapladılar

İstanbul'da bulunan İranlı öğrenciler, «Kitle» dergisine bir açık mektup yollayarak, TSİP revizyonistlerinin İran'daki revizyonist TUDEH partisini reklam etme çabalarını cevaplamışlardır. İranlı öğrencilerin bir nüshasını da dergimize yolladıkları açık mektubu aynen yayınıyoruz.

«Derginizin 81. sayısında İran Tudeh Partisi hakkında bir yazı yazmışsınız. Bu yazıda Tudeh Partisi, İran işçi sınıfının partisi olarak gösterilmektedir. Bu tamamen gerçek dışıdır ve Tudeh Partisi İran işçi sınıfının partisi değildir. Biz İranlı devrimciler, aşağıda bu partinin siyasetini ve tutumunu açıklamaya çalışacağız.

«İran Tudeh Partisi 1963'den sonra, tamamen Sovyetler'in menfaatlerine hizmet eden ve siyasetlerini ona göre ayarlayan bir parti haline gelmiştir. Sovyetler'in, Şah ile olan ilişkilerine göre kimi zaman Şah'ı desteklemiş, kimi zaman da karşı çıkmıştır. Örneğin, 1963 senesinden itibaren bir kaç sene Şah ile Sovyetler'in ilişkileri iyiydi, bu dönemde Tudeh Partisi gerek Peyk İran Radyosu, gerekse yayın organları vasıtasıyla şahı alkışlıyordu. 5 Haziran 1963'de Tahran'da, Fomda Meşhed'de, Tebriz'de halk kitleleri ayaklanmış ve onbinlerce insan Şah'ı ve faşist rejimi lanetlemek için sokağa dökülmüştü. Şah'ın ordusu ve komandoları bu eylemleri hunharca bastırmıştı. Tahran'da ölü sayısı onbine yaklaşıyordu. Diğer bölgelerde de yüzlerce işçi ve öğrenci ölmüştü. O sırada Şah ve Sovyetler'in arası iyi olduğu için Moskova Radyosu bu hareketin gerici olduğunu söyleyerek şahın tutumunu desteklemişti. Aynı şekilde Tudeh Partisi de bu eylemlerin gerici olduğunu söylüyor ve Şah'ın yanında yer alıyordu. 1963 yılının Haziran ayının radyo tutanakları ve Tudeh'in yayın organlarında bu açıkça yazılmış ve söylenmiştir. Sovyetler Birliği Şah ile ilişkileri iyi olduğu dönemde İran'a 100 milyon

dolarlık silah ve elektrikli cop satmıştır. Bu işkence aletleri İranlı devrimcilerin ve yurtseverlerin üzerinde kullanılmış ve birçoğunu sakat bırakmıştır. Tudeh Partisi eski Savak Başkanı General Tımur Bahtiyar ile de işbirliği yapmış ve onun görevinden ayrılarak Irak'a gitmesi üzerine bu işkenceciyi «halkın dostu» olarak ilan etmiştir. Tudeh Partisi'nin o zamanki Genel Başkanı olan Rıza Radmeneş, General Bahtiyar ile buluşmak için Irak'a gitmiş fakat bu ortaya çıktıktan sonra Tudeh Partisi yöneticileri susmayı tercih etmişlerdir. Revizyonist Tudeh Partisi, Sovyetlerin İran'dan satın aldığı hava gazını Batıya 4-5 misli pahalıya satmasının «halkın yararına» olduğunu söyleyerek bunu alkışlıyordu.

İki üç sene önce, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Şah ile ilişkileri bozulunca Tudeh Partisinin de siyaseti değişti. Doğu Avrupa'nın revizyonist ülkelerindeki 50-60 kişiden meydana gelen Tudeh Partisi artık Şah'ın yıkılmasını istemektedir. Şahı bütün cinayetlerin sorumlusu olarak göstermektedir. Acaba iki üç sene önce İran ile Sovyetlerin ilişkileri iyiyken işlenen cinayetlerin sorumlusu Şah değilmidi? Soruluyor ki Tudeh Partisi hiç bir zaman İran halkının menfaatini savunmamakta, tamamen Sovyetlerin çıkarlarına hizmet etmektedir. Sovyetlerin menfaati doğrultusunda Şah bazen iyi, bazen de kötü olarak tanıtılmaktadır.

Tudeh Partisinin çok güçlü olduğunu yazmışsınız. Bugün Şahın zindanlarında 40-50 bin tutuklu bulunmaktadır ve bunların en az yüzde

75'ini Marksizme ilgi gösteren ve halkın menfaatleri için mücadele eden insanlar meydana getirmektedir. Bunların çoğu İran'da bir işçi sınıfı partisi olmadığını söylemişler ve bunun kurulması için çalıştıklarını belirtmişlerdir. Tutuklular arasında Tudeh Partisinin üyesi olan dört kişiye bile rastlamanın imkanı yoktur. Bugün İran devrimcileri, Tudeh Partisinin tamamen Sovyet sosyal-emperyalistlerinin kuyruğuna takılmış olduğunu söylemektedirler. Aynı zamanda Tudeh Partisinin (Parti Doğu Avrupa'dadır) İran'daki sorumlusu Abbas Şahriyari'nin Savak yöneticilerinden olduğunun ortaya çıkması üzerine teşkilat İran'dan tamamen silinmiştir. Abbas Şahriyari 7 ay önce devrimciler tarafından öldürülmüştür. İranlı devrimciler yurtdışında da mücadelelerini sürdürmekte ve çeşitli derneklerde örgütlenmektedirler. İranlı öğrencilerin kurduğu yüzlerce dernek yurt dışında çalışmaktadır. Bu derneklerin temsilcileri her yıl toplanarak ortak kararlar alırlar. 1966'dan beri yapılan ve Avrupadan Asya'dakilere kadar çeşitli dernek ve örgütlerin katıldığı toplantılarda oybirliğiyle Sovyet sosyal-emperyalizminin ve Tudeh partisinin İran halkının düşmanı olduğuna karar verilmiştir. Bu kararlar konfederasyonun tutanaklarında mevcuttur.

Biz İranlı öğrenciler bu yazıyı gazetenizde yayınlamanızı istiyoruz. Böylece Tudeh Partisi hakkında okuyucularınıza vermiş olduğunuz yanlış bilgiler de açığa çıkmış olacaktır.

TSİP içindeki yurtseverler sosyal-emperyalizmin uşaklığını reddediyor

TSİP Denizli İl örgütü kurucularından Mehmet Eğribaşın, partisine gönderdiği istifa mektubunu yayınıyoruz. Mehmet Eğribaşın mektubu, Denizli'de çıkan «Denizli» adlı mahalli gazetenin 22 Ekim tarihli sayısında yayınlanmıştır. Mektup aynen şöyledir.

«Halkımızın, işçi ve köylülerimizin kurtuluşuna öncülük yapacak devrimci bir siyasi örgüt olduğuna inanarak TSİP'e girmiştım. Denizli İl örgütünde kurucu üye olarak görev almıştım.

«1 — Kurulduğu günden bu yana gördüm ki TSİP halkın devrimci mücadelesine karşı durmuş, işçi ve köylüden kopmuş, halkın haklı isteklerine bile sırt çevirmiş, onları pasifizme itmştir.

«2 — TSİP, iki süper devletten biri olan Sovyet sosyal-emperyalizminin kucağına oturmuş, onun işbirlikçiliğini ve ajanlığını yapmaktadır. Bunun en açık örneği sizin, halkımızın bağımsızlık sloganı olan «Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye» sloganını silmenizdir. Ayrıca yayın organlarınız Sovyet sosyal-emperyalizminin borazanlığı yapmaktadır. Genel Merkez yöneticileriniz iki süper devlete karşı bağımsızlık mücadelesi veren yurtseverlere ve devrimcilere devamlı küfretmektedirler.

«3 — İş, Toprak, Hürriyet sloganından 'toprak'ı çıkararak milyonlarca topraksız ve az topraklı köylünün toprak isteklerine karşı

çıkıp devrimci işçi-köylü ittifakını, dolayısıyla devrimi reddediyorsunuz.

«4 — Faşizme karşı mücadeleleri provakasyon sayıyor, halkın faşizme karşı mücadelesini önlemeye çalışıyorsunuz.

«5 — Yukardaki sebeplerle işbirlikçi sermayenin ve toprak ağalarının sırada bekleyen yeni ajan olduğunuz kanaatim kesindir. Ben halkın iktidarını ve yurdumuzun bağımsızlığını istiyorum. Bu yüzden partinizden istifa ediyorum.

Ne Amerika Ne Rusya - Bağımsız Türkiye

İş, Toprak, Hürriyet - Faşizme Nihayet

Mehmet Eğribaş

Troçki, manevralar, spekülasyonlar yapar, solcu pozu takınır, ama elinden geldiği kadar sağcılara yardım eder.

LENİN

Tasfiyecilerin Kurtuluş Savaşını inkar etmeleri, belli bir ideolojiye, belli bir sınıfsal tutuma dayanmaktadır. Esasen mesele, bu sınıf tutumunu ve ideolojiyi ortaya çıkarmak ve yenmektir. Çünkü tasfiyecilerin tarihi ele alışı diğer bütün meselelerdeki tutumlarıyla uyum halindedir. Her alandaki görüşleri birbirleriyle tutarlıdır ve belli bir ideolojiden kaynaklanmaktadır. Bu ideoloji Troçkizmdir, revizyonizmin bir türüdür. Bu ideoloji, dünyanın her yerinde karşı-devrime hizmet etmiştir.

Bugün Troçkizm her yerde 4. Enternasyonal (Troçkistlerin Enternasyonal) bayrağı altında ortaya çıkmıyor. Çünkü Troçkizmin maskesi düşmüş ve devrim düşmanı yüzü görülmüştür. Bu sebeple Troçkizm, bir çok yerde Marksist-Leninist bir kisveye bürünüyor. Revizyonizm ve onun bir türü olan Troçkizm, emperyalizm ve burjuvazi yaşadığı sürece işçi sınıfını ve Marksist hareketleri kaçınılmaz olarak etkileyecektir. Mesele, bu etkilere karşı, burjuva ideolojisinin her türüne karşı kararlı bir ideolojik mücadele yürütmektir.

TASFIYECİLERİN TROÇKİST - REVİZYONİST İDEOLOJİSİ BÜTÜNÜYLE MAHKUM EDİLMELİDİR

Oysa tasfiyeciler ve yapıyorlar? Onlar, ideolojik iflaslarının artık apaçık ortaya çıktığı her alandan çekiliyor ve o alandaki ideolojik yenilgiyi sessizce kabulleniyorlar. Fakat Troçkist ideolojilerini bütünüyle reddetmedikleri için, revizyonizm yolunda yüzme-ye devam ediyorlar. Milli Kurtuluş Savaşı ve Kemalizm konusundaki Marksizm düşmanı görüşlerinin açığa çıkması karşısında bugün şöyle dediklerini öğreniyoruz: «Falanca arkadaşın kafası kızmış 'Genel Eleştiri'yi yazmış».

Bir kere bu cevap devrim davasına karşı ne kadar sorumsuz ve güvenilmez bir tavır içinde olduklarını yansıtıyor. Demek ki bunlar «kafaları kızınca» her şeyi yapabiliyorlar, halka ve devrime zararlı fikirler yayabiliyorlar. Fakat bizce meselenin özü bu değildir. Çünkü tasfiyecilerin kafaları sürekli olarak «kızgın»dır ve bu kızgın kafadan devamlı aynı ideoloji çıkmaktadır. Nasıl Marksistler, kafaları kızgın veya kızmasın Marksizmi savunurlarsa, Troçkistler de her durumda Troçkizmi savunurlar. Tasfiyecilerin belli konularda ideolojik iflası kabul etmeleri, hastalığı ortadan kaldırmaz. Çünkü çıbanın biri kurusa bile, vücut cerahatlidir ve çıban bu sefer de başka bir yerden baş vermektedir.

Bir örnekle açalım. Tasfiyecilerin Almanya'da çıkardığı «Gerçek» adındaki aylık gazete, daha önce «tam bağımsızlık» kavramını savundukları için özelleştire yapıyor. Çünkü bu kavram «sosyalist ülkelerle olması gereken ilişkilere aykırı anti-sosyalist bir sözcük» imiş (Eylül 1975 sayısı).

Kurtuluş Savaşının inkarının temelinde, milli bağımsızlığın hor görülmesi yatıyordu. Troçkistler «saf ve doğrudan proleter devrimi» olmayan her şeyi düşmanın sepetine atıyorlardı. Bu anlayış bu sefer de «tam bağımsızlığı» enternasyonalizme aykırı görmek şeklinde baş verdi. Çünkü onlar, devrimin «ihraç» edilen bir şey olduğunu düşünüyorlar ve Türkiye'ye devrim ihraç edecek «sosyalizm» maskeli emperyalist bir devlete bağlılıklarını bugünden açıklıyorlar. Milli Kurtuluş Savaşı inkarcılığı ile Brejnev'in «sınırlı egemenlik» teorisi, aynı Marksizm düşmanı burjuva ideolojisinden kaynaklanıyor.

«Troçkist 'sürekli devrim' teorisi, aynı zamanda, devrimci hareketin gelişimi içinde milli hareketin inkarı teorisidir. ... Son tahlilde bir devrim 'ihracı' teorisidir.» (64)

FELSEFİ ALANDA ÇELİŞMELERİN REDDİ VE İDEALİZM

Tasfiyeciler, felsefi alanda temel çelişmelerle ikincil çelişmeler arasındaki farkı görmüyorlar. Proletarya ile çelişen her şeyi düşmanın yanına koyuyorlar. Sonuç olarak «anti-faşist halk cephesi siyasetine şiddetle saldırıyor ve onu 'oportünist sınıf

Marksist Ustaların Işığında

KEMALİST DEVRİM - 8

İnkarcılığın ideolojik kaynağı ve em

işbirliği siyaseti' diye tanımlıyorlar.» (65) Baş düşmanın tecrit edilmesi ve baş düşmana karşı birleşilebilecek bütün güçlerle birleşme siyasetini anlamıyorlar. Bütün bunlar Kurtuluş Savaşı karşısındaki tutumlarıyla birleşiyor.

Tasfiyeciler, Marksizmin çelişme kanununu kavrayamadıkları için, dümdüz ilerleyen bir tarih anlayışına sahiptirler. Tarihin, zikzaklar yaparak ve helezonlar çizerek ilerlediğini anlamıyorlar. Çünkü ileri ile gerinin devamlı mücadele halinde olduğunu, bu mücadelenin dümdüz ve pürüzsüz bir gelişmeye hayat tanımadığını, her ilerlemenin kendi içinde bazen gerilemeler ve zikzaklar taşıdığını göremiyorlar. Sonuç olarak kafalarındaki düz ve pürüzsüz gelişmeye uymayan her ilerlemeyi «gerileme» olarak damgalıyorlar.

Çelişmenin kanunlarını kavramadıkları ve olayları somut olarak incelemedikleri için, tasfiyeciler felsefi alanda daima burjuva idealizmi içinde yüzüyorlar. Onlar, Mükemmeliyetçi bir burjuva aydınının kafasına sahiptirler. Hayattaki hiç bir şey, onların kafalarındaki «mükemmel» ideallere uymadığı için, her şeyi karalıyorlar.

İdealist felsefeleri, iradeci (voluntarist) bakış açılarında da ortaya çıkıyor. Onlar, toplumların objektif gelişme kanunlarını reddederek, insan iradesinin her şeyi yaratmaya kadir olduğunu düşünüyorlar. «Felsefi ve metodolojik açıdan, geçmiştekinin olduğu gibi, günümüz Troçkizminin de belirleyici özelliği iradeci sübjektivizmdir. Bu iradeci sübjektivizm, diğer şeylerin yanısıra, devrimci hareketin milli ve milletlerarası düzeydeki gelişmesini tayin eden objektif şartları ve devrimin değişik aşamalarındaki itici güçlerini ve niteliğin gözönüne almamakta ifadesini buluyor.» (66)

Bu görüşlerine bağlı olarak Troçkistler, devrimin aşamalarını reddediyorlar. Tasfiyeciler lafta milli demokratik devrimi savunuyorlar, fakat onların bütün görüşlerinin özü, «saf ve doğrudan proleter devrimi» dir. Onlar, istilaya uğrayan 1919'ların Türkiye'sinde ilk önce yabancı saldırganı kovmak, arkasından toprak devrimine girişmek ve kesintisiz olarak sosyalizme geçmek görevlerini kavramıyorlar. Bütün bu görevleri birbirine karıştırıyorlar ve o yılların Komünist hareketini «doğrudan proleter devrimi» yapmadığı için eleştiriyorlar. Bugün de «ittifakları ve cepheyi reddeden görüşleri ile aslında devrimin aşamalarını reddediyorlar. Bu anlayışları, silahlı mücadelenin toprak devrimi temelini dayanmasını reddeden görüşleriyle de birleşiyor.

SİYASETLERİNİN ÖZÜ: HALKA GÜVENSİZLİK

Tasfiyecilerin milli bağımsızlığı, enternasyonalizme aykırı bir şey olarak görmeleri, onların halka güvenmemelerinden geliyor. Halka güvenmedikleri için, devrimi sosyal-emperyalist bir ülkeden «ithal» edilecek bir şey olarak görüyorlar. Onların halka güvensizlikleri, aslında bütün düşünce ve eylemlerinin özüdür. Tasfiyeciler, emekçi yığınlardan kopuk bir avuç seçkinin maceracılığı çizgisini savunuyorlar.

«Troçkistler, bir yandan rasgele şiddet kullanımını göklere çıkartıyorlar. Küçük silahlı grupların başıbozuk ayaklanmaları veya örgütlü ve geniş bir siyasi kitle hareketine dayanmayan gerilla savaşı gibi, uzak görüşlülükten ve açık devrimci programdan yoksun olan ve devrimci harekete karışıklık ve hayal kırıklığı getiren anarşist 'solcu' hareketleri destekliyor ve teşvik ediyorlar. Böylece, siyasi maceracılığın ve darbeciliğin savunuculuğunu yapıyorlar. Öte yandan da, işçi hareketine, sosyalizm için mücadelede sağ kanat revizyonistlerinin reformist çizgisiyle aynı olan bir 'strateji' ve 'taktik' tavsiye ediyorlar» (67).

Seçkinlerin maceracılığını benimsedikleri için, tasfiyeciler kitle mücadelelerini ve kitle örgütlerini bir ayak bağı olarak görüyorlar. Çünkü onlar, bütün revizyonistler gibi, halkın inisiyatifinin gelişmesinden korkuyorlar.

Tasfiyecilerin, halka güvensizlikten kaynaklanan «seçkinlerin öncü savaşı» düşüncesi, en sonunda halkın ezilmesi anlayışına varıyor. Çünkü tasfiyeciler, silahsız yığınları «halk» olarak kabul etmiyorlar (Bkz. TIKKO İddianamesi) Bu yüzden bir avuçluk silahlı çetelerinin halkı mülksüzleştirmesini haklı görüyorlar. Tasfiyecilerin, bakkalları, eczacıları ve müteahhitleri sınıf düşmanı olarak görmeleri ve mülksüzleştirmeleri, diğer görüşleriyle birleşiyor.

Tasfiyeciler, kendilerini «süper devrimciler», «felaket adamlar», «üstün insanlar» olarak gördükleri için, silahsız ve sıradan insanlara, geniş emekçi yığınlarına, tüm halka yukardan bakıyorlar. Onların «seçkin savaşçılar» teorisi, aslında burjuvazinin «üstün insanlar ve yetenezsiz insanlar» ayırımının kötü bir kopyasından başka bir şey değildir. Bu teori, tasfiyecilerde sürekli olarak tekkeçiliği, mevki düşkünlüğünü, hizipçiliği, halkın değil bir avuç insanın menfaatlerini gözetmeyi besliyor. Bu revizyonist görüşleri de, onların diğer görüşleriyle uyum halindedir.

1969 Sonunda Yazdıkları

«Yıl 1949. Türkiye'de anti-kemalist karşı devrimin iyice güç kazandığı dönem...»

«Ordu Mustafa Kemal'in ordusudur...»

İbrahim Kaypakkaya, Türk Solu,
18 Kasım 1969, sayı 105, s. 6-7

«Mustafa Kemal'in gençliği, «esir yaşamak-tansa ölmek evladır» deyip ayağa kalkmış...»

«Bu kuvvet, işçisi, köylüsü, aydınıyla dünyada ilk defa Kurtuluş Savaşını başarmış bir ulusun bağımsızlık azmiydi. Bu kuvvet, kanla sulanmış bir milli kurtuluşçuluğun, Mustafa Kemal'in yok edilmesi istenmesine karşı Türkiye halkının bir tepkisiydi.»

İbrahim Kaypakkaya, Türk Solu,
13 Aralık 1969, sayı 110, s. 6-7

TROÇKİZMİN VE İNKARCILIĞIN SINIF TEMELİ

Görüldüğü gibi tasfiyecilerin bütün ideolojik ve siyasi görüşleri birbirine bağlıdır ve çorap sökücü gibi gitmektedir. Kurtuluş Savaşı konusundaki inkarcı tutum, her alanda revizyonist ve troçkist görüşlerin bir parçasıdır.

Tasfiyeciler, devrimci mirası her alanda inkar ediyorlar. Onlar, hem milli tarihin ilerici köklerinden, hem Türkiye'deki proletarya hareketinin köklerinden hem de Marksizm - Leninizmin köklerinden kopmanın savunucularıdır. Tasfiyeciler, Türkiye komünist hareketinin başından itibaren «revizyonist» olduğunu ve Türkiye'de Marksizmin kendileri ile başladığını iddia ediyorlar. Diğer yandan Mao Zedung'u Marks, Engels ve Lenin'den kopararak, Marksizmin köklerine en sinsi saldırıyı yöneltiyorlar. Bütün görüşleri, «yaşanan yeni çağ» dolayısıyla Marks ve Lenin'in modasının geçtiği anlayışına dayanıyor. Marksizm düşmanı fikirlerini savunmak için büyük ustaları sinsice inkar ediyorlar. Hatta bazıları en sonunda Mao'yu da inkar ettiler. Lin Biao'nun tasfiyesi üzerine Çin'in yolundan saptığını iddiaya kadar varanları çıktı.

İnkarcılık, proletaryanın değil, kendini fasulye gibi nimetten sayan, her şeyin kendisiyle başladığını zanneden, idealist mantığı sebebiyle her şeyin mükemmeli arayıp hayatta böyle bir şey bulunmadığı için her şeyi karalayan kibirli burjuva aydınlarının sınıf tutumudur. Bunun en aşırı şekli aristokrat

ryalizme hizmeti

anarşizmdir, nihilizmdir. Anarşizm ve inkarcılık, da-
na yıkılan ve silinmekte olan sınıflar içinde rağbet
ulmuştur. Çöken aristokrasi içinden «benden son-
a tufan» anlayışını benimseyen en aşırı anarşistler
ıkmıştır. Bunlar, insanlık tarihinin proletaryaya mi-
as olan bütün birikimini olumlu ve olumsuz ayırımı
apmayı tamamen yıkmaktan yana olmuşlardır.

Bunun tarih anlayışına yansımaları, geçmişteki
er şeyin inkarıdır.

Tarihi gelişmenin ortadan kaldırdığı küçük bur-
vazi de, anarşizm, troçkizm ve inkarcılık için el-
erişli bir sınıf temelidir. «Troçkizmin canlanması,
ünümüz devrimci hareketine küçük burjuva ve di-
er ara tabakaların geniş ölçüde katılmasıyla yakın-
lan ilgilidir. ... Bunlar, küçük burjuvaziye has boca-
maları da beraberlerinde devrimci harekete ge-
irmektedirler. İşte bu bocalamalar, bu küçük burju-
a tutarsızlığı, bir uçtan ötekine anarşizm ve başı-
oş maceracılıktan aşırı sağ oportünizme ve tesli-
mîyetçiliğe gitme eğilimleri, Troçkizmin yeşermesine
e kendi karşı-devrimci hedefleri için spekülasyon-
ra girişmesine elverişli zemini teşkil ediyor.» (68)

Unutmamak gerekir ki inkarcının kendisi de
mükemmel» değildir. Bu yüzden giriştiği maceracı
iyaset darbe yiyince, inkarcı kendisini de kolayca
nkar ediyor ve teslimiyetçiliğe dönüyor. Nitekim
asfiyeciler de, kendilerini körükleyen kaynağa, ya-
i revizyonizme dönmektedir.

TROÇKİZMİ YENMEK İÇİN REVİZYONİZMİ YENMEK GEREKİR

Troçkist tasfiyecilerin fikirlerini incelediğimiz
aman, bunların bütün temel meselelerde Boran
portünizminden kaynaklandığını görürüz. Tasfiyeciler
erin troçkist ideolojisi, Boran revizyonizminin çöp-
ğünde yetişmiştir. «Sola' ve sağa ilkesiz yalpalala-
malar, bazan aşırı sağ oportünistlerle, bazen en aşı-
ve maceracı 'solcu' unsurlarla birleşmeleri de,
roçkistlerin anlayış ve tavırlarının belirleyici bir
zelliğidir.» (69)

Bugün aşırı sağcı, revizyonist özünü her za-
nankinden daha açık olarak ortaya koyan tasfiyeciler,
er, gittikçe revizyonizmin yedeğine giriyorlar. Bu
ebeple devrimci hareket içinde troçkizmin etkileri-
i yıkmak için doğrudan doğruya sahte TKP reviz-
onistleriyle, Boran revizyonistleriyle ve TSİP reviz-
onistleriyle ideolojik mücadeleyi derinleştirmek ve
üçlendirmek gerekiyor. Çünkü troçkizmi körükle-
en ve ona hayat veren ideoloji şimdi her zaman-
nden fazla revizyonizmdir.

Troçkistlerin İkinci Dünya Savaşında oynadıkları
il, bu fikirlerin etkisi altında olan dürüst insanların
in ders olmalıdır. Troçkistler, savaş sırasında mil-
bağımsızlığın savunulmasının «gerici bir görev»
duğunu ileri sürmüşlerdi. Troçkistler, emperyalist
kelerle ezilen ve işgale uğrayan ülke arasındaki
rki gözlerden kaçırmışlar ve «vatan savunması»
ıvramını bütün ülkeler için reddetmişlerdir. Troç-
stler, milli bağımsızlık ve milli kurtuluş için verilen
ıvaşları «haksız savaş» olarak görüyor ve «tüfek-
ri kendi burjuvazimize çevirelim» paranası ar-
sında Hitler'in saldırısına yardım ediyorlardı.

Revizyonistlerin ve troçkistlerin bugün oynadık-
rı rol de budur.

MİLLİ BAĞIMSIZLIK VE PROLETER ENTERNASYONALİZMİ BİRBİRİNE SİMSIKI BAĞLIDIR

Bugün Türkiye'de Kurtuluş Savaşı geleneğini
ilendirmek, en başta sosyal-emperyalizmin ajan-
rının meselesidir. Türkiye'de Kurtuluş Savaşımızı
aralama, eskiden beri özellikle revizyonistler ara-
nda rağbet bulmuştur. Bugün Türkiye gibi ezilen
r ülkede «vatan savunması»nı oportünizmle suç-
maya çalışanlar, böylece Marks'ın ve Lenin'in fi-

kirlerini tahrif etmeye çabalayanlar en başta reviz-
yonistlerdir.

Kurtuluş Savaşına karşı düne kadar en başta
ABD işbirlikçileri ideolojik bir tahrif kampanyası
yürütüyordu. Kurtuluş Savaşına karşı, düşmanlık
bayrağını, ABD işbirlikçilerinin elinden bugün Rus
sosyal emperyalizminin işbirlikçileri kapıyor. Çünkü
ABD emperyalizmi hızla çökerken, Rus sosyal - em-
peryalizminin saldırı ve yayılma hırsı hızla artıyor.
Emperyalistler arasındaki dengesiz gelişme bir kere
daha hükmünü yürütüyor. Bugün dünyanın yeniden
paylaşılmasını isteyen, yani daha saldırgan bir ka-
rakter kazanan emperyalizm, Sovyet sosyal-emper-
yalizmidir. Bu gelişmeye bağlı olarak revizyonistler
dünyanın her yerinde milli bağımsızlığa karşı sistem-
li bir ideolojik kampanya yürütüyorlar TSİP revizyo-
nistleri bu gün meselenin ABD emperyalizmine ba-
ğımlılıktan kurtulup, «dünya sosyalist sistemine»
bağlanmak, yani sosyal - emperyalizmin sömürü
alanına katılmak olduğunu utanmadan yazıyor.
Dünyada gerçekten bir **sosyalist kamp** oldu-
ğu zamanlar, hiç bir ülkenin Marksisti milli ba-
ğımsızlık kavramına böyle bir anlam vermiyordu.
Çünkü proleter enternasyonalizmi ve milli bağımsız-
lık birbirine sınıksız bağlıdır. Birinin olmadığı yerde
diğeri de olamaz. Bugün revizyonistlerin «proleter
enternasyonalizmi» ve «dünya sosyalist sistemi»
dedikleri şey, Rus sosyal-emperyalizmine köleliğin
diğer adıdır. Yaşadığımız dönemde hem proleter en-
ternasyonalizmi, hem de milli bağımsızlık bayrağını
kaldırmak, Sovyet sosyal-emperyalizmine ve revizyo-
nizme karşı kararlı bir mücadele vermeden başa-
rılmaz.

Troçkist tasfiye-
ciler, savundukları görüşlerle günümüzdeki Anza-
vur-Çapanoğlu çizgisine hizmet ediyorlar. Vardıkları
nokta, sosyal-emperyalizmin desteklediği troçkist
marka bir «proleter devrimi»dir. Bu çizgi, kendisini
faşistlerin ve revizyonistlerin milli ihanet kampın-
da bulur. Bu sebeple tamamen terkedilmeli ve mah-
kum edilmelidir.

KURTULUŞ SAVAŞININ DEVRİMCİ GELENEĞİNİ CANLANDIRALIM

Yeni bir dünya savaşına yol açacak etkenlerin
hızla arttığı bir ortamda, devrimciler milli bağımsızlık
mücadelesine daha sıkı sarılmalı, Kurtuluş Savaşı-
mızın geleneğini canlandırmalı, milli burjuva önder-
liğinin getirdiği yalpalamaların esaslı bir eleştirisini
yapmalı ve bütün bunları geniş yığınlara mal etme-
lidir. Bir halk emperyalizme karşı maddi manevi bü-
tün imkanlarıyla savaşır. Bir halk, emperyalizme
karşı yalnız sahip olduğu maddi silahlarla, ekono-
mik gücü, sanayisi, tarımı vb ile değil, moral gücü,
anti-emperyalist tarih ve kültürü ile de savaşır. Kur-
tuluş Savaşımızın anti emperyalist geleneği, güçlü
bir manevi silahtır. Biz, bu silahın kabzasına sınıksız
sarılalım derken, tasfiyeciler «bu silah camurludur,
elimizi kirletir» diyorlar. Bu tutum neye yol açar?
Bu silahı ABD ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin
uşaklarına terketmeye ve onların halkımızı köleleş-
tirmesine.

Burjuvazi milli bağımsızlık bayrağını yere atmış-
tır. Türkiye burjuvazisi her iki süper devlete karşı
teslimiyetçidir. Bugün milli bağımsızlık bayrağını
yükseğe kaldırarak, halkımızın anti-emperyalist mü-
cadelesine önderlik edebilecek biricik sınıf proleter-
yadır. Kurtuluş Savaşımızın şanlı geleneğini canlan-
dırabilecek, geçmişten ders çıkarabilecek biricik sı-
nıf, gene proletaryadır.

Büyük burjuvazi, var gücüyle Kurtuluş Savaşı-
nın hatırasını küllendirmeye çalışıyor. Bunu okullar-
da okutulan tarih kitaplarından bile anlayabiliriz.
Büyük burjuvazi, Kurtuluş Savaşının emperyalizme
karşı verildiğini örtbas etmeye çalışıyor, anti-emper-
yalist savaşı bir Türk-Yunan savaşı gibi gösteriyor.
Burjuva tarih kitaplarının Kurtuluş Savaşına bakış
açısı Osmanlı devletinin istilacı savaşlarına bakış
açısıyla aynıdır.

Gene burjuvazi, Kurtuluş Savaşımızın halkın si-
laha sarılması ve fedakarlığı ile kazanıldığını unu-
turmak istiyor. Emperyalist kültürün Türkiye'deki ha-
kimiyeti ağırlaştıkça, bu tarih anlayışı daha koyu
olarak ortaya çıkmıştır. Cumhuriyet döneminin her
kuşağı, Kurtuluş Savaşı konusunda bir öncekinden
daha kötü bir eğitim almıştır. Çünkü burjuvazi, Kur-
tuluş Savaşından sonra emperyalizmle uzlaşmış ve
giderek yurdumuzu emperyalizme teslim etmiştir.
Aynı gelişme, kaçınılmaz olarak kültür alanında da

Stalin

Eskiden burjuvazi, milletlerin önderi
sayılırdı; milletin haklarını ve bağımsızlığı-
nı korur, bunu «her şeyin üstünde» tutardı.
Şimdi bu «milli ilke» den de eser kalma-
mıştır. Şimdi burjuvazi, milletin haklarını
ve bağımsızlığını dolar karşılığı satmakta-
dır. Milli bağımsızlık ve milli egemenlik
bayrağı bir kenara atılmıştır. Komünist ve
demokratik partilerin temsilcileri, eğer ül-
kelerinizin yurtseverleri, milletlerinizin ön-
derleri olmak istiyorsanız, bu bayrağı kal-
dırmak ve yükseltmek size düşmektedir.
Onu kaldıracak başka kimse yoktur.

SBKP 19. Kongresinde Konuşma,
14 Ekim 1952,
Eserler, cilt: 17, s. 189-190

yaşamıştır. Son elli yılın burjuva kültürüne bir göz
atmak dahi bunu ortaya koymaktadır. Milli bağı-
msızlık duygusunu ve bunun tarihi köklerini köreltmek,
en başta emperyalistlerin ve vatan satıcılarının me-
selesidir.

Anti-emperyalist ve devrimci tarihinin kopan
bir halk, emperyalizmin estirdiği fırtınalara karşı ko-
yamaz ve köksüz ağaçlar gibi yıkılır. Tasfiyeciler ve
her türden revizyonist, Türkiye halkının ve devrimci
hareketin köksüz ağaçlar gibi havada sallanmasını
istiyor. Biz ise, halkımızın ve proletarya hareketinin
tarihi köklerine bugün her zamankinden daha sıkı
sarılmak gerektiği inancındayız. Çünkü dünya bü-
yük çalkantılara doğru ilerlemektedir ve devrimci
geleneklerin canlanmasına, topraktaki köklerimiz
güçlenmesine ihtiyaç vardır.

YURDUMUZ TARİHİNİ İNCELEYELİM

Kurtuluş Savaşı konusunda bugün Marksistler-
in yöneleceği nokta, özellikle budur. Bu tutum, ta-
rihin Marksist bir tahliline dayanır. Mohaç savaşları
Viyan'a kuşatmaları gibi istilacı savaşlar, tam da şo-
ven büyük burjuvaziye ve feodallere layık bir miras-
tır. Kurtuluş Savaşı ise, bağımsızlık ve hürriyete tut-
kun olan halkımızın mirasıdır. Milli mücadele halkın
ilerici tarihinin bir parçasıdır. Marksist-Leninist bü-
yük ustaların bu konuda yazdığı her satır, bu ger-
çeği doğrulamaktadır.

Tasfiyeciler, hiç bir ciddi araştırma yapmadan
bu gerçeği inkar ettiler. Genel Eleştirilerinde şöy-
le diyorlardı:

«Biz, önceleri Kurtuluş Savaşına milli karakter-
deki orta burjuvazinin önderlik ettiği görüşündeydik.
Fakat Stalin yoldaş ve Şnurov yoldaşı daha dikkat-
li olarak inceleyince, bu görüşün yanlış olduğunu
gördük.»

Tasfiyeciler, pabuç gibi büyük laflar ederler. Fa-
kat sözlerini tartmazlar. «Stalin'i daha dikkatli ince-
lediklerini» söyleyenlerin yaptığı bütün iş, Stalin'in
bir cümlesi üzerine sayfalar dolusu laf canbazlığı-
dır. İnceleme ve araştırmadan söz ederken de ciddi-
yetsizdirler. Onlar, hiç bir ciddi inceleme ve araştı-
rma yapmaksızın, Stalin'i inceledikleri yalanını sa-
vurarak, Stalin'in devrimci itibarından yararlanmaya
kalkmışlardır. **Kibirdir yolulup yollarda kalan.** Tasfi-
yecilerin kibirli laflarının Marksizme ne kadar aykırı
olduğunu bütün devrimciler görüyor.

Yurdumuzun tarihini ve Kurtuluş Savaşını de-
rinlemesine inceleme ve tahlil etme görevi, sırf
Marksizmin büyük ustalarının yazdıklarını araştırı-
rak başarılmaz. Marksizmin Türkiye şartlarına uy-
gulanması, Türkiye devrimcilerinin kendi tarihleri
üzerine yaratıcı çalışmaları olmaksızın ilerletilemez.
Tarihi gelişmeyi, en başta tarihi belgelere ve ori-
jinal kaynaklara dayanarak ortaya koyabiliriz. Bü-
yük ustaların Türkiye konusunda yazdıkları, bu
çalışmalara şüphesiz ışık tutacaktır. Fakat Türkiye
tarihinin etraflı bir tahlilini yapmak ve bunu günü-
müzün devrimci pratiği ile birleştirmek, herkesten
önce Türkiye Marksistlerinin görevidir ve bunu en
iyi onlar başarabilirler. Tarih çalışmalarımızı bu an-
layışla yürütmeliyiz.

Dipnotları:

- (64) Agim Popa, Bugünkü Devrimci Hareket ve Troç-
kizm, Aydınlık, sayı: 43.
(65) aynı yerde. (68) aynı yerde.
(66) aynı yerde. (69) aynı yerde.
(67) aynı yerde.

“Emperyalizm” kitabını niçin okumalıyız ?

Dergimizin 29. sayısında, «Bugün Kavranacak Halka, İdeolojik ve Siyasi İnşadır» başlığını taşıyan çok önemli bir yazı yayımlandı. Bu yazı, önemli zaaflarımızı tesbit ediyor ve bunları gidermek için, bütün devrimcilerin ciddiyle yerine getirmeleri gereken görevler ortaya koyuyordu. Doğru bir siyasi çizgi inşa edebilmek demek, Marksizmi Türkiye devriminin somut pratiğiyle birleştirebilmek demektir. Bunun başarılabilmesi için ilk ve temel şart, Marksizmin sınıf mücadelesi ve revizyonizme karşı mücadele içinde, derinlemesine bir şekilde öğrenilmesidir.

Dergimiz, bu ideolojik çalışmanın ilk adımı olarak, Lenin'in «Emperyalizm» kitabının okunması, incelenmesi ve tartışılması çağrısında bulundu. Bu, rastgele bir tesbit değildir. Amacımız, biraz daha ekonomi politik öğrenmek, emperyalizm hakkındaki bazı tanımlamaları ezberlemek ya da Kautski'yi eleştirmeyi öğrenmekle yetinmek değildir. «Emperyalizm» kitabı, bugünkü dünya ve Türkiye durumu, önümüzdeki mücadelelerin niteliği ve bugünkü siyasi çizgimizle çok yakından ilgilidir. Onu rastgele bir şekilde değil, özellikle önümüzdeki meseleler açısından okumalı, büyük bir önem vermeli ve derinine inmeye çalışmalıyız.

BUGÜNKÜ HEGEMONYA MÜCADELESİ VE SAVAŞ TEHLİKESİ

Bugün milli bağımsızlık ve savaşa karşı hazırlık gibi meselelerin gündeme girmesinin nedeni, bugün dünyada iki süper devletin hegemonya mücadelesinin giderek yoğunlaşması ve yeni bir emperyalist paylaşım savaş tehlikesinin kuvvetle belirmesidir. İki süper devlet arasındaki rekabetin yoğunlaşma-

si, dünyanın her köşesinde kargaşalığa, darbe ve karşıdarbelere, safların habire değişmesine yol açmaktadır. İki süper devletin Türkiye üzerindeki rekabeti, ülkemiz içindeki sınıf ilişkilerini ve devrimimizin bütün gelişme ihtimallerini daha şimdiden etkiliyor. İki süper devletin rekabeti sonucu çıkacak olan bir savaş, ülkemizi de iki süper devletin, özellikle, Sovyet sosyal-emperyalizminin isitilmesiyle tehdit etmektedir. Araştırmalarımızı bu hegemonya mücadelesi, bu savaş ve istila tehlikesi, ve bunların Türkiye'yi nasıl etkilediği üzerinde yoğunlaştırmadan, bugünkü siyasi çizgimizi kavramak, uygulamak ve derinleştirmek mümkün değildir.

Oysa bugün birçok etken, gerek devrimcilerin, gerekse geniş kitlelerin bu olguları kavramasını güçleştirmektedir. Hakim sınıfların siyaset dışı bıraktıkları geniş kitleler için, hegemonya mücadelesi ve savaş tehlikesi, «uzak» ve «yabancı» şeyler gibi gözüküyor. Bunun yanı sıra birçok insan, beraberinde büyük acılar getiren böyle bir savaşın kaçınılmaz olduğuna inanmak istemiyor. Revizyonistlerin vargüçleriyle yaydıkları «yumuşama» ve «silahsızlanma» hayalleri, bir çok aydının ve yurtseverin kafasını bulandırıyor, iki süper devletin savaş hazırlıklarını gözardı ediyor. Sovyetler Birliği'nin hâlâ «sosyalist» olduğu yolundaki kanaatler, bu ülkenin açıkça emperyalist nitelikteki faaliyetlerinden gerekli sonuçların çıkarılmasını zorlaştırıyor. «Emperyalizmin tabiatının değiştiği» ya da «yepyeni bir çağda yaşadığımız» gibi revizyonist ve Troçkist tezler de, bir kısım devrimcilerin gerçek durumu ve önümüzdeki görevleri berrak bir şekilde görememelerine yol açıyor. Dünya kapitalizminin yekpare bir bütün meydana getirdiği, gerek emperyalist-

ler arasındaki çelişmelerin ve gerekse emperyalistlerle sömürülen ülkelerdeki hakim sınıflar arasındaki çelişmelerin tamamen ortadan kalktığı, bir kısım sömürülen ülkelerin «alt-emperyalist» ülkeler haline geldiği, nükleer silahların dünyayı değiştirdiği, barış için «dehşet dengesi»ne bel bağlamak gerektiği gibi teorilerin amacı hep aynıdır: Emperyalizmin artık savaşa yol açmayabileceğine, emperyalizme karşı mücadelenin gereksiz ya da yanlış olduğunu, siyasi bağımsızlığın hiç bir şey ifade etmediğine, esas düşmanın iki süper devlet değil İran ya da Brezilya olduğuna insanları inandırmak... bütün, bu yanlış fikirlere karşı etkili bir şekilde mücadele etmek, bunların devrimci hareketin bakış açısını karartmamasını sağlamak ancak mevcut durumun tahlilinde Marksist teoriye sıkı bir şekilde dayanmakla mümkündür.

«EMPERYALİZM» KİTABI VE BOLŞEVİK PARTİSİNİN SİYASETİ

İdeolojik çalışmanın bütün çalışmaların candamarı olması, siyasi çizginin doğru bir ideolojik çalışmaya dayanılarak inşa edilmesi ne demektir? Bu konuda, Lenin'in Birinci Dünya Savaşı öncesindeki teorik çalışmalarıyla Bolşevik Partisinin siyaseti arasındaki ilişki, çok öğretici bir örnektir.

1914 te Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde, bu savaşa karşı doğru tutumu takınan, sadece Bolşevik Partisi oldu. Çünkü sadece Bolşevik Partisi ve onun önderi Lenin, emperyalizmi doğru bir şekilde tahlil etmişler ve bundan gerekli siyasi sonuçları çıkarmışlardı.

Lenin, emperyalizmin özünün, büyük tekelleri kapitalist grup ve devletlerin dünya hakimiyeti mücadelesi olduğunu ve bu mücadelenin kaçınılmaz olarak savaşa yol açacağını, savaşın patlak vermesinden çok önce göstermişti. O sırada başta Kautski olmak üzere İkinci Enternasyonal oportünistleri, emperyalizmin kapitalizmin zorunlu bir aşaması olmadığını, kapitalizmin geçici bir siyaseti veya tesadüfi bir olgusu olduğunu öne sürüyor, emperyalistleri «emperyalistlikten vazgeçirmeyi» öneriyorlardı. Gene bu oportünistler, kapitalist tekelleşme eğilimlerinin giderek emperyalistler arasındaki çeliş-

Kavranacak halka ideolojik ve siyasi inşadır

meleri yokedebileceğini ve savaşları kaçınılmaz olmaksızın çıkaracağını savunuyorlardı. İkinci Enternasyonal liderlerinin hepsi, emperyalistleri yaptıklarına göre değil, sarfettikleri laflara göre değerlendiriyor, dolayısıyla şu ya da bu emperyalist burjuvazi «haklı» bularak sosyal-şovenler haline geliyorlardı. Lenin, emperyalizmin bilimsel tahlili temeli üzerinde bütün bu safsataları çürüttü ve bu görüşleri, halkları aldatıp tekelleri burjuvazi karşısında silahsız bırakmak tan başka bir işe yaramadığını açıkladı.

Lenin ayrıca, emperyalizm çağının, bir avuç emperyalist büyük devlet ile dünyanın büyük kısmını oluşturan ezilen ülkeler ve milletler arasında temel bir zıtlık yarattığına dikkati çekti. Dünyanın sömürülen alanlarında siyasi bakımdan bağımsız ülkelerin varlığı, tekellerin hakimiyetini kısıtlayan bir engel teşkil ediyordu. Bu yüzden emperyalistler, siyasi bakımdan bağımsız olan ülkelere saldırarak, bu ülkeleri sömürgeleştirmeye çalışmak zorundaydılar. Dolayısıyla Lenin, emperyalizm çağının, yalnız emperyalist saldırı ve yenisinden paylaşım savaşlarını değil, aynı zamanda milli kurtuluş savaşlarını da kaçınılmaz kıldığını belirtiyordu.

Lenin, sadece emperyalizm ile savaş arasındaki ilişkiyi tahlil etmekle yetinmedi. Emperyalizm ve emperyalist savaşlar ile devrim arasındaki ilişkiyi de ele alarak şu gerçekleri ortaya koydu: Emperyalizm, kapitalizmin bütün temel çelişmelerini - emperyalist ülkeler ile sömürülen ülkeler arasındaki çelişmeyi, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmeyi, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmeleri - alabildiğine keskinleştirir, böylece proletarya devriminin şartları nu hızla olgunlaştırır ve genel olarak, «proletarya devriminin arifesini» teşkil eder.

Ama bu çelişmelerin keskinleşmesi, aynı zamanda emperyalist savaş ihtimallerinin de artmasına yol açar. Bu dönemde devrim etkenleriyle savaş etkenleri, birbirleriyle yarışarak gelişme halindedirler. Olgunlaşan devrimler emperyalizmi yıkarak savaşları önleyemediği takdirde, patlak veren emperyalist savaşlar, büyük devrimci buhranlara yol açarlar. Bu buhranlar, emperyalizmi yıkan devrimlerle sonuçlanmadığı takdirde, emperyalizm yeni yeni savaşların kaynağı olmaya devam eder. YA DEVRİM SAVAŞI ÖNLER, YA DA SAVAŞ DEVRİME YOL AÇAR - Lenin'in tezi bu dur.

İleri teorinin sağladığı bu uzak görüşlülük, bu bilimsel sağlamlık ve kendine güven, Bolşevik Partisinin savaşa karşı hazırlığının temelini oluşturdu. Bolşevik Partisi, ne İkinci Enternasyonal'in, ne de Rus Menşeviklerinin safsatalarına kapılmadı. Kendi saflarındaki oportünist görüşleri yenilgiye uğrattı. Zamanı geldiğinde emperyalist savaşa karşı kesin mücadele bayrağını derhal açtı. Milli kurtuluş savaşları ve devrimci iç savaşlar gibi haklı savaşları ise emperyalist saldırı savaşlarından ayırdetti ve bunlarda yurt savunmasını esas aldı. Bolşevik Partisinin yalnız Birinci Dünya Savaşında değil, İç Savaş ve Emperyalist Müdahaleye Karşı Savaş Dönemlerinde de izlediği siyaset, Lenin'in yönlendirdiği ideolojik çalışma ve tahlile dayanıyordu.

Şimdi ideolojik çalışmalarımızda ilk olarak ele almayı ve incelemeyi önerdiğimiz kitap, işte Lenin'in bu konulardaki görüşlerinin temellerini özetleyen «Emperyalizm» kitabıdır. Bu kitabın okunmasının, gerek bugünkü siyasi çizgimizin, gerekse bunun milli demokratik devrim stratejisi ile ilişkisinin tartışılan meselelerine açıklık getireceğini umuyoruz.

★ AYDINLIK
Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birlesin!

-57-

DÜNYA BİRLEŞİK CEPHESİNİN TEMEL GÜCÜ: ÜÇÜNCÜ DÜNYA * Üçüncü Dünya ülkelerinin iktisadi alanında hegemonyacılığa karşı mücadelesi * EKİM DEVRİMİNİN YOLUNU İZLEMEK, KRUŞÇEV - BREJNEV KARŞI - DEVRİMCİLERİYLE MÜCADELE ETMEKLE MÜMKÜNDÜR * Stalin: «Ekim Devriminin Uluslararası Niteliği» * Çiao Kuan-hua: Birleşmiş Milletler Konuşması * LENİN: «PROLETER DEVRİMİNİN SAVAŞ PROGRAMI» * Ernst Aust: Kiel Konuşması

DEVİRİMCİLERİN BİRLİĞİ, YURTSEVERLERİN BİRLİĞİ

Devrimcilerin birliği, revizyonizme ağır bir darbe olacaktır

Brejnev takipçisi revizyonistlerin, «sosyalizm» kisvesine bürünerek devrimciler ve yurtseverlere karşı giriştikleri saldırılar gittikçe daha geniş tepkilere yol açıyor. Revizyonizme karşı verilen mücadele her geçen gün güçlenmektedir. Bu durum devrimcilerin birliği için daha da olumlu şartlar yaratmaktadır.

Bu sayımızda, elimize geçen «Yoldaş» adlı aylık dergide yer alan «Sosyalizmden kapitalizme Geri Dönüş ve Sovyet Sosyal-Emperyalizmi» başlıklı makalenin bazı bölümlerini yayınlıyoruz. Yazının özellikle bu bölümleri, sosyal - emperyalizmin niteliklerini ortaya koymakta, revizyonistlerin işbirlikçi karakterini açıklamakta ve böylece devrimcilerin revizyonizme karşı birliğinin sağlanmasında önemli ilkeleri belirtmektedir.

«İşte içinde bulunduğumuz bu tarihi anda, işçi sınıfı mücadelesi içinde yer alan herkesin önünde iki yol var: Biri revizyonistlerin karşı devrimci yolu, diğeri devrimin, devrimci proletaryanın, Marks'ın, Lenin'in yolu...»

«Revizyonizm bugün, Sovyetler Birliğinde iktidarda olduğundan ve revizyonizm burada artık sosyal - emperyalist bir karakter aldığından, revizyonizme karşı mücadele sosyal-emperyalizme karşı verilecek mücadeleyle bütün-

leşmiştir. İçinde bulunduğumuz bu şartlarda yerli revizyonistlerin de, bu duruma uygun olarak karakterleri değişmiştir... Günümüz revizyonistleri karşı-devrimci politikalarına ek olarak önemli bir özelliğe daha sahiptirler. Bu onların özünde sosyal-emperyalizmin siyasi işbirlikçisi olma nitelikleridir.

«Sovyet sosyal - emperyalizmi, içinde bulunduğumuz tarihi dönemde, dünya halkları için, en az Amerikan emperyalizmi kadar saldırgan

bir düşmandır. Ve bundan da öte, Sovyet sosyal-emperyalizmi dünya halkları için, ABD'den daha tehlikeli bir emperyalist güçtür... ABD emperyalizminin her gerilediği yerde Sovyetler Birliği sahnedeki görülmekte, onun bıraktığı boşluğu doldurmaktadır... Değişen güçler dengesi ABD'yi geriletirken, Sovyet sosyal - emperyalizmini saldırgan ve gelişen bir güç olarak ortaya çıkarmıştır... Bugün artık herhangi bir ülke, bu iki süper güçten birinin hegemonyası altında olsa dahi, diğer süper güç bu ülke içinde hegemonya çabalarına girişmekte, ekonomik ve siyasal yayılma yolunda adımlar atmaktadır.

«Bazıları Sovyet sosyal - emperyalizmi gerçeğini kabul etmekle birlikte, bunu ülkemiz açısından tehlikeli görmemekte, bu meseleyi yalnızca işçi sınıfı hareketi içindeki revizyonist sapmanın kaynağı olarak kabul etmekte ve ayağı yere basmayan bir ideolojik mücadeleyle yetinmektedir. Bu görüş sahipleri, ülkemizde ABD'den sonra en tehlikeli olarak AET emperyalizmini göstermektedirler. Bu düşünce, mevcut emperyalistlerarası ilişkileri, güç dengesini ve dünya şartlarını yansıtmamaktadır... AET bugünkü güçler dengesi içinde, ancak halen elinde varolan sömür alanlarını korumak çabasıdadır.

«Yukarıda anlatılanların ışığında çıkan sonuç, bugün Türkiye'de yürütülecek anti - emperyalist mücadelenin iki süper gücü hedef alması gereğidir... ABD'yi geriletken mücadelemizi, sosyal - emperyalizmin ilerlemesine karşı mücadele ile birleştirmesek, sadece anti-Amerikan mücadele, sosyal - emperyalistlerin işine yarayacaktır...»

«İki süper gücün dünya halklarının ve dolayısıyla halkımızın baş düşmanı olması gerçeği, tutarlı bir yurtseverliğin ölçüsü olarak da, iki emperyalist güce karşı çıkmayı gerektirmektedir. Bu

TÜRKİYE BİRLİK PARTİSİ GENEL BAŞKAN
YARDIMCISI AHMET TOKSOY :

«Ekonomik, sosyal ve siyasal düzenin değişmesi için, toprak mülkiyetinde köklü bir değişiklik şarttır»

Türkiye Birlik Partisi Genel Başkan Yardımcısı Ahmet Toksoy'un toprak reformu sorununu ele alan 3 Ekim 1975 tarihli radyo konuşmasının bazı bölümlerini yayınlıyoruz. Yurtsever ve demokratlar seslerini yükseltiyor, yarının aydınlık Türkiye'sinin köklü bir toprak reformu yapılmadan gerçekleşmeyeceğini gözler önüne seriyorlar.

«1972 yılında, 2. Erim kabinesi tarafından gerçekleştirilen toprak ve tarım yasası, gerçek ve etkili bir toprak reformu olmaktan çok uzaktır... Türkiye gibi geri bırakılmış bir ülkede, siyasi amacı olmayan bir toprak reformu, reform değil, kamuoyunu aldatmaktır. Toprak reformunun siyasi amacı, topraksız ve az topraklı milyonlarca köylüyü topraklandırarak, onlara topraklarını işleyecek araç, gereçleri sağlamak, feodal kalıntısı toprak düzenini değiştirerek, toprak ağalarını ekonomik yönden etkisiz hale getirmek ve onların gerçek demokrasinin oluşmasını önleyen sosyal ve siyasal egemenliklerine son vermek, Türk köylüsünü ekonomik özgürlüğe, mutluluğa, huzura kavuşturmadır.

«Çıkarılan yasa ile ortaya konulan oyunun diğer bir yanı, yasanın ön tedbirler bölümüne konulan hükümlerdir. Bu hükümlerle kamulaştırma sınırları çok dar tutulmuş, toprağın işlenmesi, sulu arazi tarifi, modern işletmelere tanınan ayrıcalıklar, kamulaştırılacak toprak bulma olanağını hemen hemen kaldırmıştır. Uygulanan toprak ve tarım reformu yasasındaki üçüncü oyun, kamulaştırılan toprakların bedelinin ödenmesinde, geniş toprak sahipleri yararına hazineye ağır yükler getirilmesidir.

«Yürürlükte olan toprak ve tarım reformu yasası, Anayasamızın öngördüğü toprak reformunu gerçekleştirmediği gibi, toprak reformuna karşı olan toprak ağalarıyla, toprak reformuna gerek olmadığını savunan yandaşlarına 12 Mart muhtırasının bir armağanıdır...»

«Türkiye gibi ekonomisi tarıma bağlı, az gelişmiş bir ülkede, ekonomik, sosyal ve siyasal düzenin değişmesi için, toprak mülkiyetinde köklü bir değişikliğin yapılması şarttır.

«Toprak ağalarının çıkarlarını savunan bazı örgüt ve kişiler, toprak reformunu baltalamak için gerçek dışı bazı beyanlarda bulunmaktadırlar. Bu kişiler, Türkiye'de dağıtılacak toprak bulunmadığını, toprağın bölünmesiyle tarımsal üretimin azalacağını, dolayısıyla ülke ekonomisinin zarar göreceğini iddia etmektedirler. Bu tür söylentiler her türlü bilimsel dayanaktan yoksun birer yalandır. 1963 yılında yapılan tarım istatistiği, yurdumuzda dağıtılacak toprak miktarının, bir hayli büyük olduğunu göstermiştir. Ayrıca kurulacak sanayi, tarımdaki fazla nüfusu kendisine çekeceği için, köylerde kalanlara yeteri kadar toprak sağlanacaktır. Toprak dağıtımı ile tarımsal verimin düşeceği iddiasına gelince, bu da birincisi gibi gerçek dışı bir uydurmadır. Yapılan bilimsel araştırmalar göstermiştir ki, Türkiye'de işletmeler büyüdükçe, toprak verimi düşmektedir. Kaldı ki, geniş ağı toprakları, genellikle ortakçılar ve yarıcılar eliyle işletilmektedir.

«Bizler, Anadolu köylüsünün yüzyıllar boyu ilkel feodal kalıntısı bir toprak düzeni yüzünden çektiği acıların bir gün sona ereceğine... inanıyoruz.»

durum ABD emperyalizminin işbirlikçilerine olduğu kadar, Sovyet sosyal - emperyalizminin işbirlikçilerine karşı mücadeleyi de gündeme sokmaktadır. TSiP - TiP - T'K'P gibi partiler veya bu partilerin içinde temsil edilmeyen bürokrat ve burjuvalar arasındaki Sovyet yanlısı politik

grupların, sosyalist veya reformist tavırları, sosyal - emperyalist efendilerinin hala sözde sosyalist görünümünde olmalarıdır. O halde, anti - emperyalist mücadelede acil bir görev haline gelen, yurtseverlerin birliğinin, Sovyet işbirlikçilerinin dışında oluşturulması zorunludur.»

İki süper devlete karşı basından sesler

ŞEVKİ ADALI

«Enver Sedat'ı, Mısır'ın silah ve askeri malzeme gereksinimini Sovyetler Birliği yerine Amerika'dan sağlama çabası için suçlayanlar politikasının sonunda ülkeyi Amerika'nın uydusu haline getireceğini iddia etmektedirler. Bu eleştirideki mantığı anlamak güçtür. Mısır'ın askeri malzeme veya silah gereksiniminin Sovyetlerden ya da Amerika'dan sağlamanın farkı yoktur... Enver Sedat yönetimi, geçmişte silah kaynakları bakımından tamamen Sovyetler Birliği'ne bağımlı Mısır'ı, şimdi de Amerika'ya bağımlı hale getirecek girişimlerde bulunmaktadır. Bu da sadece Mısır'ı değil tüm Ortadoğu'yu ilgilendirecek nitelikte bir girişimdir.

«Sonuç olarak, Mısır'ın son yaklaşımlarının, diğer Arap ülkelerinde tepkilere yol açacağı, Amerika'nın bölgede egemen olma çabalarını önlemek isteyen Sovyetleri kışkırtacağı ve sonunda bölgeyi Sovyet-Amerikan rekabet alanlarından biri haline getireceği söylenebilir.»

(«Başkan Sedat'ın Yönetimi», 1/11/1975 — Politika)

İBRAHİM ÇAMLI

«... Sovyet yayılmasının (Emperyalizm diyemeyiz, sosyal-emperyalizm de demeyelim) yanısıra bir Amerikan emperyalizminin olduğunu, dünyanın siyaset tablosunda gerçekten tarafsız, alternatif sayılsın sayılmaması, önemli bir denge unsuru ve üstelik Türkiye ile yapısal yakınlığı olan bir dünyanın, 3. dünyanın var olduğunu anlatabilmek için başka kalemler de 1960'dan sonra 10 yıl çaba sarfettiler.

«... İş bir ideolojik ahkam kesmesi ile noktalamak, tembellikten öteye nörotik diyebileceğimiz bir saplantıyı göstermekteydi. Çok daha ciddi bir saplantı, 1968 Çekoslovakya işgalinden sonra çok şey vadeden bir partinin bölünmesine yol açmamış mıdır?

«Dış politika yazısı yazmak zordur. Zordur, çünkü getirilen bir eleştirinin başına, oportunist olmakla «Batı'nın en gerici çevrelerini» yansıtmaya kadar her türden suçlama yağdırılabilir. Zordur, çünkü «objektif olmak», bu bir taraflılığın objektif oluşuysa dahi, yazar ve yazısını, en olmayacak, en yakışsız nücumlara hedef yapabilir.»

(«Dış Politikada Yorum Üstüne», 2/11/1975 — Politika)

GENÇLİK YIĞINLARININ MÜCADELESİ FAŞİST SALDIRILARI ALTEDECEKTİR !

● İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ'NE KOMANDO SALDIRISI

4 Kasım akşamı silahlı faşist komandolar, İstanbul Teknik Üniversitesinin Gümüşsuyu'ndaki binasını bastılar. Okula giden öğrenciler okul koridorlarında silahla gezen faşistlerle karşılaştılar. Bunun üzerine öğrenciler bütün sınıfları boşaltarak, o gecelik dersleri boykot ettiler. Faşistler devrimci öğrencilere saldırarak bir öğrenciyi bıçakla yaraladılar. Fakat devrimcilerden de hakettikleri ce vabı aldılar. Okula gelen polis faşistleri himayesi altına alarak dışarı çıkardı.

Polis çatışmayı önlemek bahanesiyle kapıları tutarak öğrencilerin dışarı çıkmalarını önledi. Bu arada çok sayıda toplum polisi okula geldi ve öğrencileri coplamaya başladı.

Okul binasından çıkarak yan sokaklara sapan öğrenciler, kendine önder süsü vererek «şu tarafa gidelim arkadaşlar» diye bağırarak bir kimseyi gördüler. Öğrenciler bu şahsın daha önce çeşitli devrimci derneklere giden fakat polis olduğu anlaşıldığı için kovulmuş olan Burhan adında bir ajan olduğunu anladılar. Polis ajanının etrafı öğrenciler tarafından sarıldı ve dövülmeye başlandı, fakat

bu ajan kaçmayı başardı.

Ertesi sabah İ.T.Ü.'nün Taşkışla binasına arka kapıdan giren silahlı faşistler olay çıkardılar ve silahlı çatışma sonunda bir kişi öldü. Devrimciler faşistlerin saldırısına karşı yiğitçe göğüs gerdiler.

Faşistlerin saldırısını öğrenen İ.T.Ü.'nün Maçka binasındaki öğrenciler, bu durumu protesto etmek amacıyla bir forum yapmaya karar verdiler. Forum salonunda toplanmak üzere bütün öğrenciler sınıfları terk ettiler. Sınıfların boşalmasını fırsat bilen faşistler okulun 6. katına çıktılar. Devrimciler okulun alt katında toplanarak «Kahrolsun Faşistler» diye bağırarak, Faşistler öğrencilerin üst kata çıkmalarını önlemek amacıyla ellerine geçirdikleri eşyaları alt kata atmaya ve silahla ateş etmeye başladılar.

Polisin okula gelmesiyle, öğrenciler faşistlerin aşağıya indirip üstlerinin aranmasını talep ettiler, fakat polis bunu kabul etmedi. Aksine çok sıkı bir şekilde devrimci öğrencilerin üstünü aradı. Dışarıda arkadaşlarını bekleyen öğrencilerin üzerine panzer sürüldü ve toplum polisi coplarla saldırdı. Öğrenciler kendilerini savunmak için panzerleri taşlamaya başladılar. Bir panzerin camı kırıldı. Sivil polislerden biri silahını çekerek öğrencileri kovladı. Polis devrimci öğrencilerden birini sebepsiz olarak gözaltına aldı.

Daha sonra okul boşaltıldı ve faşistler polisin koruyuculuğunda bir minübüse bindirilerek uzaklaştırıldı. Bu durumu bütün öğrenciler «Kahrolsun Faşistler» diye bağırarak protesto ettiler ve Nişantaşı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüşte «Katil İktidar», «Kahrolsun Faşistler», «Bağımsız Türkiye» sloganları atıldı. Öğrencilerden biri çıkarak bir konuşma yaptı ve faşistleri ve polisin tutumunu protesto etti. Öğrenciler daha sonra bağımsızlık andı içerek dağıldılar.

● İSTANBUL ÜNİVERSİTESİNİN AÇILIŞI POLİS KORDONU ALTINDA YAPILDI.

İstanbul Üniversitesi ve buna bağlı yüksek okulların açılışı 3 Kasım günü polis kordonu altında yapılmıştır. Öğrenciler Üniversitenin bahçesinde toplanarak bu durumu protesto etmişler ve «Demokratik Üniversite», «Kahrolsun Faşizm», «Katil İktidar» sloganlarını atmışlardır. Bu arada polis okulun bahçesine girerek, öğrencileri zorla dışarı çıkarmıştır. Öğrenciler dışarı çıkarken devrimci sloganları bağırarak devam etmişlerdir. Bu arada dışarıdaki bir grup komando öğrencilerin üzerine ateş açmıştır. 10 dakika kadar süren çatışmanın son bulmasından sonra 1500-2000 kadar devrimci öğrenci Vezneciler'e doğru yürüyüşe geçmişler ve devrimci sloganları bağırarak, Vezneciler'e gelindiğinde öğrenciler faşizme ve emperyalizme karşı mücadele andı içerek dağılmışlardır.

Üniversite gençliği faşizme ve emperyalizme karşı aktif bir mücadele yürütmekte ve faşist tertipleri altetmektedir. «Provokasyon olur okula gitmeyin» diyen revizyonistlere, karşı devrimciler mücadeleyi ediyor ve okullarını faşistlerle terketmeyi reddediyorlar.

● İKİ SÜPER DEVLETE VE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI GENÇLİĞİN DEVRİMCİ YAYIN ORGANI YAKINDA ÇIKIYOR

Gençliğe hitap edecek devrimci bir dergi çıkarma çabası içinde olan gençler, dergimize ve çeşitli kuruluşlara yolladıkları açıklamalarında şöyle demekteler:

«Türkiye gençliği daima halkının yanında yer almış, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele eden yiğit bir gençliktir. 12 Mart zulmüyle gençliğin mücadelesi kanla boğulmaya çalışılmış ama gençliğin içindeki yurtsever ve devrimci ateş söndürülemezdir. 12 Martın içinde yetmiş revizyonistler gençliği etkilemeye çalışmıştır, ancak yurtsever ve devrimci gençliğimiz her geçen gün daha aktif bir şekilde mücadeleye katılmakta, faşistlerin ve sosyal-faşist revizyonistlerin halk düşmanı yüzünü ortaya çıkarmaktadır.

«Öğrenci gençlik, kendisini halkımızın meselelerinden koparıp gerici öğrenime ve emperyalist kültüre karşı çıkmaktadır. Özerk Üniversite ve Demokratik Lise mücade-

lesi veren öğrencilerin üzerine polis ve panzer yollanmakta, faşist komandolar saldırtılmaktadır. Genç işçiler çok düşük ücretlerle bütün gün boyu çalıştırılmakta, Kürt gençleri üzerinde milli zulüm ve eritme politikası uygulanmaktadır.

«Gençliğin meseleleri halkımızın meselelerinden ayrı değildir. Devrimci gençliğin dergisi gençliğin somut meselelerini ele alarak bunu halkımızın Amerikan emperyalizmi ile Rus sosyal-emperyalizmi ve işbirlikçilerine karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesiyle birleştirecektir.

«Hakim sınıfların baskıları ve maddi yetersizlikler yüzünden çeşitli zorluklarla karşı karşıyayız, ama biz fedakar ve yiğit Türkiye gençliğine güveniyoruz. Gençliğin yayın organını çıkarırken hepimizin önerilerini, mektuplarını, bağışlarını bekliyoruz. Dergimizin isminin «Devrimci Birlik» olmasını düşünüyoruz. Fakat bütün devrimcilerin derginin ismi ve amblemi hakkındaki önerilerini bekliyoruz.»

Yazışma adresimiz: P.K. 1293
Karaköy/İSTANBUL

uğradık Bu arada komandalardan bir tanesi de arkadaşları tarafından vurularak yere düşmüştür. Polisin gözaltına aldığı 22 komandonun üzerinden 4 tabanca, bomba ve bıçak çıkmıştır. Bütün bu gerçeklere rağmen, polis olaydan bir gün sonra 6 arkadaşımızı Ankara'nın çeşitli yerlerinden toplayarak gözaltına almıştır. Komandoların üzerinden çıkan silahları arkadaşlarımıza yüklemeye çalışmaktadırlar. Bizim ölüm olayıyla hiç bir ilgimiz yoktur.»

● TUTUKLU 15 GÖNEN ÖĞRETMEN LİSESİ ÖĞRENCİSİ SERBEST BIRAKILSIN!

25 Ekim 1975 günü Gönen Öğretmen Lisesi öğrencileri, okullarının tekrar öğretmen okuluna dönüştürülmesi, okuldaki keyfi uygulamanın kaldırılması ve faşist baskılara son verilmesi için bir protesto yürüyüşü yaptılar. Yürüyüş jandarma tarafından kanunsuz bir şekilde dağıtıldı, 50 öğrenci gözaltına alındı, bunlardan 15'i tutuklandı.

Gözaltına alınan öğrencilerden Osman Argun, Ali Doğan, Mehmet Kırcı, Cemil Günaydın, Fethi Ünal ve Hayrettin Çetinkaya jandarma karakolunda dövüldüler ve işkence gördüler.

Gönen Öğretmen Lisesi öğrencileri taleplerini şöyle açıklıyorlar:

1 — Okuldaki keyfi uygulamalara ve faşist baskılara son verilmelidir.

2 — İki yıllık eğitim enstitülerine sınavsız olarak yatılı öğrenci alınmalıdır.

3 — Dokuzuncu eğitim şurasıyla, liseye çevrilen öğretmen okullarının tekrar açılmasıdır.

4 — Süresiz olarak okuldan uzaklaştırılan iki öğrenci hemen okula geri alınmalıdır.

5 — Notla tehdide son verilmelidir.

6 — İkinci dönemde ders ortalamasının 5 olma zorunluluğu kaldırılmalıdır.

7 — Amerikancı yoz eğitime son! Ulusal ve halka dönük eğitim!

8 — Yukarıdaki talepler için yürüyüş yapan ve bu yüzden tutuklanan Kazım Üstüner, Özkan Kılıç, Nadir Çiçek, Ali Doğan, Habib Yaşar, İbrahim Saroğlu, Hayrettin Çetinkaya, Osman Argun, Yılmaz Durmaz, Osman Peker, Ali Özer, Ömer Aslan, Ramazan Kaplan, Sefer Özçelik, Şakir Özmen derhal serbest bırakılmalıdır.

ELAZIĞ İPLİK:
-VARSIN PATRON
LOKAVTA, POLİS VE
JANDARMASINA
GÜVENSİN!
BİZ DE İNANÇLI
BİRLİĞİMİZE VE
MÜCADELE AZMİMİZE
GÜVENİYORUZ!

Elazığ İplik Fabrikasında çalışıyorum. Daha önce patronla aramızda yapılan toplu sözleşmede 3.10.1975 tarihinde ikramiyelerimizin verilmesi

şart koşulmuştu. Fakat patron sözünde durmadı, ikramiyelerimiz verilmedi. Buna bir de bahane uydurdu: «Param yok.» Patron, şimdiye kadar işçiyi pasif gördüğü için üzerimizde yoğun bir baskı sürdürüyordu. Fabrikaya faşist bir ordu kışlası gözyle bakıyordu...

Bu durum karşısında 3/10/1975 günü benim de içinde bulunduğum 1. ekip makineleri durdurup işverene karşı direndik. «Ikramiyeler verile-

ne kadar direniş!» şeklindeki kararımızı patrona bildirdik. Patron hemen emniyeti haber dar etti ve yardıma çağırdı. İşyerine gelen emniyet müdür yardımcısı «eğer sizin grev hakkınız varsa patronun da lokavt hakkı var.» diye tehditler savurdu. Bizi işbaşı yapmaya zorladı. Fakat biz kararlıydık, hakkımızı alana kadar direnecektik.

İşbaşı yapmak üzere fabrikaya gelen 2. ekip de bizleri destekledi ve direnişe geçti. Patron işçilerin birliğini bozmak için 1. ekip dışındaki işçilere işbaşı yapmalarını, ikramiyelerinin verileceğini söyledi. İşçiler ise hep bir ağızdan «Hayır! Oyuna gelmeyeceğiz! Ya hep ya hiç!» diye cevap verdiler. Böylece patronun bir oyunu daha bozuldu.

Sonunda patron kurtuluşu lokavta gitmede buldu. Bayramdan bu yana fabrika kapalı duruyor.

Eğer patron lokavta gitmeye azmimizi kıracağını sanıyorsa çok yanlıyordur. Varsın bizi açlığa mahkum etsin, varsın polisine, jandarmasına, güvensin. Biz de birliğimize, beraberliğimize ve işçi ruhumuza güveniyoruz!

KEMAL BARUT

• İSKENDERUN'DA HADDEHANE İŞÇİLERİ BİR AYDIR DİRENİYOR

İşçilerden H. Yılmaz, patronun tüm baskılarına ve sarı sendikanın yıldırıcı çabalarına rağmen sürmekte olan direniş hakkında şöyle yazıyor: «Koray firmasının montaj işçileri ücretlerinin artırılması ve kıdem tazminatlarının ödenmesi için bir aydır direniyorlar. Diğer kollarda çalışan işçiler arasında da büyük bir kaynaşma var ve genel istek direnme yönünde. İşte patronun en çok korktuğu şey de budur. Öyle bir direnişin gerçekleşmemesi için elinden geleni yapıyor. Direnişe önderlik ettiler bahanesiyle bazı arkadaşlarımızın çıkışını vererek onları açlığa mahkum ediyor.

Bir yandan patron baskısı sürerken öbür yandan sarı ASYM-İŞ sendikası efendisi adına oyunlar oynuyor. İnşaatların iki ay sonra teslim edileceği hemen herkesçe bilindiği halde, iki aya kadar greve gideceğini söylemekte. Hem bizim direnişimizi kırmaya çalışmakta, hem de henüz direnişe geçmeyen arkadaşların bizden uzak durmalarını sağlamaya çalışmaktadır. Arkadaşlar arasında: «Direnişe geçecek olanların çıkışlarının verileceğini» yayıyor.

İşçi arkadaşlar, bütün haklarımızı almak için birleşelim.

Sarı sendika AYSEM-İŞ'i kovup onu yerine kendi sendikamızı getirelim.

MAKİNA DAİRESİNE YAZILAN
-KAHROLSUN FAŞİZM-
SİLOĞANI YÜZÜNDEN
SÖKE'DE 11 ÇİRCİR İŞÇİSİ İŞTEN ATILDI

Biz, 11 çirçir işçisi, Söke'nin büyük toprak beylerinden

HINT GERİCİLERİNİN ÇİN-HİNDİSTAN SINIRINDA GİRİŞTİKLERİ PROVOKASYON

Çin Dışişleri Bakanlığı sözcüsü, Hint askerlerinin Çin'in Tibet topraklarına geçerek yaptıkları provokasyon üzerine bir açıklama yaptı. 3 Kasım 1975 tarihli açıklama şöyledir:

«20 Ekim 1975, saat 15.30'da bir grup Hint askeri, Çin - Hint sınırının doğu kesiminde bulunan 7 Kasım 1959 - Gerçek Kontrol Hattı'nı aşarak, Çin'in Tibet topraklarına tecavüz etmiştir. Çin'in Tibet'teki Sınır Kontrolü görevlileri Hint askerlerine kontrol hattını aştıkları uyarısında bulunmuş ve derhal geri çekilmelerini talep etmiştir. Hint askerleri uyarıya hiç alırdmadan provokasyonlarına devam ederek, Çin Sınır Kontrolü görevlilerine ateş açmış ve onların can güvenliğini ciddi olarak tehdit etmiştir. Çin - Hindistan sınır kontrolü görevlileri kendilerini savunmak için karşı hücumla geçmek zorunda kalmıştır. Yukarıda bahsi geçen Hint askerlerinin tecavüzü ve provokasyonu ile ilgili olarak Çin Halk Cumhuriyeti Dışişleri Bakanlığı Asya Dairesi sözcüsü, 22 Ekim 1975 günü öğleden sonra, Hindistan'ın Çin'deki Büyükelçiliğinin geçici maslahatgüzarına bir protesto notası yollamıştır. Çin Sınır Kontrolü Görevlilerinin kendilerini korumak zorunda kalarak karşı hücumla geçtiğini ve dört Hint askerini öldürdüğünü açıklamış ve Çin tarafının dört Hint askerlerinin cesetlerini, Hint tarafına geri vermeye hazır olduğunu şifahen bildirmiştir. 25 Ekim öğleden sonra Çin'deki Hindistan Büyükelçiliği Maslahatgüzarı, Çin Dışişleri Bakanlığı Asya Dairesi Sorumlusunu ziyaret ederek Hindistan'ın Hint askerlerinin cesetlerini, silahları ve mühimmatı geri almak istediğini belirtmiştir. 28 Ekim tarihinde Pekin saatiyle 14.00 de, Hindistan temsilcisi Çin Tibet'ine gelip, Gerçek Kontrol hattının Çin tarafına geçerek, Hint askerlerinin cesetlerini, silahları ve mühimmatı teslim almış ve bu konuda bir tutanak imzalamıştır. Yukarıda sözünü ettiğimiz olaylar durumu açıkça ortaya koymaktadır.

Hint askerlerinin Gerçek Kontrol Hattını aşarak Çin Tibet'ine sızdığı bir gerçektir. Ama Hindistan, bu gerçeği hiçe sayarak Çin görevlilerinin Hindistan topraklarına sızdığını iddia etmiş ve ateş açan ve provokasyon yapanlar Hint askerleri olduğu halde, Çin görevlilerinin pusu kurduğu iftirasını yaymıştır.

Çin-Hindistan sınır meselesi konusunda Çin hükümetinin tutumu herkeze bilinmektedir. Çin hükümeti öteden beri, bu konuda Hindistanla bir anlaşmaya varılncaya kadar, sınırdaki mevcut durumun korunmasından yana olmuştur. Çin hükümeti bu konuda tek taraflı olarak kendi inisiyatifiyle bir dizi tedbir almıştır. Çin - Hindistan sınırındaki Gerçek Kontrol Hattının Çin tarafında görevli bulunan Çin Sınır Kontrol İstasyonu görevlileri, Çin hükümetinin bu ilkel tutumuna daima titizlikle riayet etmiştir. Hint hükümetinin bundan böyle benzeri olayların tekrarlanmaması için etkili tedbirler alacağını umuyoruz.»

ve büyük tüccarlarından Tun taşlar'ın çirçir fabrikasında çalışırken 7 Ekim 1975 günü işten atıldık. İşten atılışımıza üstü kapalı olarak gösterilen gerekçe, fabrikanın makina dairesinin duvarına yazılmış olan «Kahrolsun Faşizm» yazısıydı.

Gerek bu fabrikada gerek diğer toprak beylerinin fabrikalarında çalışan çirçir işçileri işe girerken ne kadar para alacağını bilmez. Hafta sonu ne verilerse onu alırız. Çalıştığımız iş yerinde yemek ve sigara paydosu verilmez. Bir makinada üç kişi çalışıyorsa, bu üç kişi teker teker yemeğe giderler. Yemeğini yiyen hemen işin başına koşmak zorundadır. İş güvenliğimiz yoktur. Cumartesi ve Pazar tatillerimiz yoktur. Görduğümüz muamele tam bir köle muamelesidir.

Bu durumda baş vuracağımız bir sendikamız da yoktur. Söke çirçir işçilerinin bir kısmının üye oldukları Teksif sendikası ise patron sendikasıdır. Bu sendikanın işçi haklarını aradığı görülmemiştir.

Biz bu gidişe boyun eğmek istemiyoruz artık. Bütün çir-

cir işçisi kardeşlerimize selanıyoruz. Toprak beylerine, patronlara ve onlarla işbirliği yapan sarı Teksif sendikasına karşı birleşelim. Birimiz işten atıldığında hep birlikte direnişe geçelim. Bizim en büyük silahımız birliğimizdir.

İşten atılan 11 çirçir işçisi adına
ERTAN SÖNMEZ

HALKIN SESİ

HAFTALIK DERGİ

- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11 Çağaloğlu - İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112, Sirkeci - İst.
- Baskı: ARZUM T.K. MAT.
- Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125. Altı aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200. Altı aylık 100 TL.
- İlan şartları: Santimi 30 TL. Yayın ilanı: Çerçevesi 100 TL.
- İstanbul Dağıtım: FUAT BÜTE
- Türkiye dağıtım: HÜRRIYET DAĞITIM

ALMANYA'DA TUTUKLU BULUNAN TÜRKİYELİ YURTSEVERLERİN SERBEST BIRAKILMASI İÇİN AÇILAN KAMPANYA DEVAM EDİYOR

Almanya'da tutuklu bulunan Türkiye'li yurtseverler Ömer Özerturgut, Yüksel Ugurlu, Mustafa Tutkun ve Hatice Yurttaş'ın serbest bırakılmaları için açtığımız kampanya devam etmektedir. Bu hafta imza kampanyasına Ankara'dan 351 imza ve DAST (Devrimci Ankara Sanat Tiyatrosu) oyuncularını Samandığ'dan 285 imza, Mersin'den 35, Tire'den 80, İstanbul'dan 144 ve Söke'den 192 imza katılmıştır.

Topladıkları imzaları bir dilekçeyle Alman Büyükelçiliğine de yollayan Söke köylüleri dilekçelerinde şöyle diyorlar:

«Yurtlarının bağımsızlığı uğruna, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele ettikleri için, iki yıl yakın bir zamandan beri Köln hapisanesi hücrelerinde tutulan 4 Türkiyeli yurtsever, Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun, Yüksel Ugurlu ve Hatice Yurttaş'ın serbest bırakılmalarını istiyoruz.

«Mahkemenin elinde hiç bir ciddi delil olmadığı halde, bu dört yurtseverin tutuklu bulunmalarına keyfi bir şekilde devam edilmektedir.

«En doğal ve en acil ihtiyaçları olan kitap, gazete, dergi okumaları, birbirleriyle görüşmeleri ve mektuplaşmaları hapisane idaresince ve davaya bakan mahkemece engellenmektedir.

«Bizler, bu baskı ve kanunsuzlukları aynı zamanda yıllar boyu Hitler faşizminin acısını çekmiş olan Alman halkına da yöneltilmiş bir tehdit olarak görüyoruz.

«Bu kanunsuzlukları protesto ettiğimizi bildiriyor. Türkiyeli 4 Yurtseverin serbest bırakılmalarını tekrar talep ediyoruz.»

4 Türkiyeli yurtseverin serbest bırakılmaları için Alman mahkemesini protesto edelim. Protesto mektuplarımızı şu adrese yollayabilirsiniz:

Herr Dr. de Somoskeoy
5 Köln
Langericht 1 gr. Strafkammer
BATI ALMANYA

Türkiyeli yurtseverlere hürriyet talebinizi Almanca olarak şu şekilde yazabilirsiniz:

«FREIHEIT FÜR VIER PATRIOTEN AUS DER TÜRKIE!»

Türkiyeli devrimcilerle dayanışmamızı güçlendirelim, onlarla mektuplaşalım. Mahkeme masraflarının karşılanması için bağış toplayalım.

Mektuplarımızı «5 Köln 30, Rochusstr. 350» adresine yazabilirsiniz.

Mahkeme masraflarının karşılanması için toplayacağınız bağışları aşağıdaki adrese yollayabilirsiniz:

J. G. Schmidt, Konto-Nr. 65 34 655
Commerzbank, Zweigstelle Frankfurt - Bornheim

Büyük Ekim Devriminin Açtığı Yolda İlerleyen Halklar İki Süper Devleti Altedecektir

Lenin ve Bolşevik Partisi önderliğindeki Rusya proletaryasının, 58 yıl önce 6-7 Kasım'da başardığı Büyük Ekim Devrimi, dünya tarihinde yeni bir çağı, proleter devrimleri ve milli kurtuluş savaşları çağını açtı. Ekim Devrimi ile, proletaryanın dünya devrimi mücadelesi ve ezilen ülkelerle milletlerin bağımsızlık ve kurtuluş mücadelesi tek bir cephede birleşiyordu. Ekim devrimi, bütün ülkelerin proletaryasına dayanacak bir temel ve örnek yaratmıştı. Lenin ve Stalin'in önderliğindeki Sovyetler Birliği, halkın bütün imkanlarını dünya devrimi için kullandı, dünya devrimini var gücüyle destekledi. Doğu'nun ezilen halklarını uyandıran, onlara coşkunluk veren Sovyet Rusya, emperyalizmine karşı ezilen ülkelerin ve milletlerin kurtuluş mücadelesine yıllarca destek verdi.

Rusya'da burjuvaziyi deviren proletarya, sosyalizmin inşasına girişti. Ancak Sovyetler Birliği'nde sınıf mücadelesi sona ermemişti, devrik burjuvazi pusuda bekliyordu. Burjuvazi çeşitli alanlarda yürüttüğü mücadele ile Sovyetler Birliği'nde eski düzeni geri getirmeye çalıştı.

Lenin ve Stalin'in proletarya diktatörlüğü devleti, direnen burjuvaziye karşı sınıf mücadelesini yıllar boyu yürüttü.

Sovyet devletine ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi'ne kadar sızan burjuvazi eskinin emperyalist Çarlık düzeninin özlemiyle yanıp tuşuyordu. Stalin'in bu sayfamızda yer verdiğimiz makalesi işte bu unsurları hedef almaktadır. Stalin bu günün sosyal - emperyalistleri ni daha o zaman teşhis etmişti. Stalin'in ölümünden sonra Sovyetler Birliği'nde adım adım parti ve devlet iktidarını ele geçiren Kruşçev - Brejnev karşı - devrimcileri, Çarlık'ı geri getirmek isteyen burjuvazinin temsilcileriydiler. Kruşçev - Brejnev revizyonistleri, dünya halklarından devrim mücadelesini bir yana bırakmalarını ve her şeyi Sovyetler'in ABD ile girişeceği yarışa ve rekabete tabi kılmalarını istediler. Moskova'daki yeni çarların, ABD ile giriştikleri «etki alanlarını» ele geçirmek ve dünya hakimiyetini elde etmek mücadelesi bugün bir dünya savaşının kaynağı haline gelmiştir. Dünyayı yeniden paylaşmak isteyen Sovyet sosyal - emperyalizmi bu

«Büyük devletlerle dünyada yenden etki alanları kurmak düşüncesi, Ekim devriminin dış politikasını tasfiye etmek demektir.»

İkinci tehlikeye geçelim.

Bu tehlikenin ayırt edici niteliği, uluslararası proletarya devrimine inançsızlık, onun zaferine inançsızlık, sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki milli kurtuluş hareketine karşı şüpheli tutum; başka ülkelerin devrimci hareketinin desteği olmaksızın ülkemizin dünya emperyalizmine karşı duramayacağı gerçeğini kavrayamamak; devrim en azından bir dizi ülkede zafere ulaşmadığı sürece, istilaya karşı güvence altında olmadığı için tek ülkede sosyalizmin zaferinin kesin olamayacağı gerçeğini kavrayamamak; sosyalizmin tek ülkede zaferinin tek başına amaç olamayacağı, fakat başka ülkelerdeki devrimin gelişmesi ve desteklenmesinin aracı olması gerektiği yolundaki enternasyonalizmin başta gelen gereğini kavrayamamak.

Bu, milliyetçilik ve yozlaşma yoludur, proletaryanın uluslararası siyasetinin tamamen tasfiye edilmesi yoludur. Çünkü bu hastalığa tutulan bazıları, diğer bütün ülkelerin menfaatlerinin bizim ülkemizin menfaatlerine feda edilmesi gerektiği dü-

gün, en saldırgan ve tehlikeli emperyalist güç durumundadır.

Stalin yazısında, «Türkiye'de «Şu veya bu büyük devlette» «etki alanları kurmak» isteyenleri hedef alıyor. İşte, bugün Amerikan emperyalistleri ile yurdumuz üzerinde hegemonya mücadelesi veren sosyal - emperyalistler bu unsurların takipçileridir. Moskova'daki yeni çarlar, Ekim Devriminin kazançlarını tamamen tasfiye etmişler, Lenin ve Stalin'in yoluna ihanet etmişlerdir.

Dünya proletaryası ve ezilen halklar ise, Ekim Devrimi'nin açtığı yoldan ilerlemeye devam ediyorlar. Emperyalizmin temel direği olan iki süper devlet, büyük güçlükler içindedirler ve bağımsızlık, kurtuluş ve devrim mücadeleleri karşısında gün begün geriliyorlar. Bir dünya savaşının kaynağı olan iki süper devlet halkların devrim mücadeleleriyle mezarlarına gömüleceklerdir. Dünyada ilk sosyalist devletin kurucusu olan, Sovyet proletaryası yeni çarlar da yıkacak ve Sovyetler Birli-

şüncesinde oldukları için, ülkemizi uluslararası devrim hareketi adı verilen bütünü parçası olarak değil, fakat bu hareketin başlangıcı ve sonu olarak görüyorlar.

Çin'deki kurtuluş hareketini mi desteklemek? Fakat niçin? Bu tehlikeli değil mi? Bizi başka ülkelerle çatışmaya götürmez mi? Diğer «ileri» devletlerle birlikte Çin'de «etki alanları» tespit etseydik ve Çin'in şu veya bu parçasını kapsaydık daha iyi olmaz mıydı? Bu, yararlı ve hem de daha tehlikesiz olurdu... Almanya'daki kurtuluş hareketini mi desteklemek? Tehlikesine değer mi? İtilaf devletleriyle Versay anlaşması üzerinde birleşmek ve bunun için şunu veya bunu bedel olarak almak daha iyi olmaz mıydı?... İran, Türkiye ve Afganistan ile dostluğu mu devam ettirmek? Bu oyun, karşılığında değişir mi? Şu veya bu büyük devletle «etki alanlarını» yeniden kurmak daha iyi olmaz mıydı? vb. vb..

Bu, Ekim devriminin dış politikasını tasfiye etmeye ve yozlaşma unsurları yetiştirmeye çalışan yeni türde bir milliyetçi «ruh hali» dir.

STALİN

9 Haziran 1925

Sorular ve Cevaplar, Eserler (Almanca). cilt 7., s. 144-145

ğinde proletarya diktatörlüğü mutlaka yeniden kurulacaktır.

Ekim Devrimi'nin açtığı çağda ilk milli kurtuluş kıvılcımını yaratan halkımız, yurdumuza göz diken Sovyet sosyal - emperyalistlerini ve ABD emperyalistlerini yere çalacaktır.

Bugün, Büyük Ekim Devrimi'nin açtığı yoldan ilerlemek, iki süper devlete karşı mücadele bayraklarını daha da yükseltmekle mümkündür.

Arnavutluk Emek Partisinin kuruluş yıldönümü

Marksizm - Leninizm yolunda mücadele ve zaferle geçen 34 yıl

Geçtiğimiz 8 Kasım'da, başında Enver Hoca'nın bulunduğu Arnavutluk Emek Partisi ve bütün Arnavutluk halkı, AEP'nin kuruluşunun 34. yıldönümünü kutladı. 8 Kasım 1941'de Arnavutluk Komünist Partisi olarak kurulan ve sonradan AEP adını alan partinin bayrağı, Marksizm - Leninizm yolunda mücadele ve zaferle dolu olarak geçen 34 yıldan sonra bugün, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin üzerinde şerefle dalgalanmaktadır. Arnavutluk Komünist Partisi'nin kurulması ve Marksizm - Leninizmi kendi devriminin somut pratiğiyle birleştirmesi, Arnavutluk tarihinde yeni bir dönem açmış ve öyle muazzam başarıların kaynağı olmuştur ki, Arnavutluk halkı bu dönemi «Parti çağı» olarak anmaktadır.

Arnavutluk Komünist Partisi, ilk kurulduğu andan itibaren «hürriyet hibe edilemez, kanla ve fedakarlıklarla kazanılır» sloganı altında faşist İtalyan istilacılarına karşı mücadeleye atılmış, milli kurtuluş ve bağımsızlık davasının en kararlı savunucusu-

nun proletarya olduğunu ispatlamıştır. AKP, bu dönemde milli kurtuluş mücadelesini halkın demokratik iktidarının kurulması hedefiyle birleştirdi, bu amaçla işçi-köylü ittifakını ve proletarya önderliği etrafında halkın bağımsız gücünün yaratılmasını esas aldı. AKP bu sayede, bütün ülkeyi faşist işgalden kurtardıktan sonra, kapitalizm yolunun değil sosyalizm yolunun başlangıcı olan Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasını sağladı.

Arnavutluk Emek Partisi, 1950'lerin ortalarından bu yana, Kruşçev - Brejnev dönem kliğinin en azgın saldırılarına hedef oldu. Modern revizyonizmin hiç bir baskı ve tehdidine boyun eğmeyen, bütün gücünü Marksizm - Leninizme bağlılığından ve dünyaya halklarının menfaatlerini her şeyin üstünde tutmasından alan AEP, proletarya diktatörlüğünü granitten bir kaya gibi korudu, bütün ülkelerin Marksist - Leninistlerine bir cesaret ve azim örneği verdi. Arnavutluk Emek Partisinin bu mücadelede ideolojik

saflığını ve siyasi çizgisini koruması, gerek sosyalizmin inşasında, gerekse ülke hayatının devrimleştirilmesinde kazandığı bütün başarıların anahtarını teşkil etti.

Kurtuluştan bu yana geçen otuz yıl içinde, Arnavutluk Emek Partisi'nin önderliği sayesinde Arnavutluk halkı büyük zorlukların üstesinden gelmiş, iç ve dış gericileri alt etmiş, kendi gücüne dayanarak sosyalizmi kurmuştur. Bugün bütün dünyada halkın tek kuruluş vergi ödemediği biricik ülke, Arnavutluk'tur. Gene elektriğin en ucra köylere kadar, üstelik parasız olarak ulaştırıldığı ilk ülke, Arnavutluk'tur. Bugün Arnavutluk'ta bütün sağlık hizmetleri bedavadır. Güçlü bir sosyalist sanayi kurulmuş, tarım tamamen kollektifleştirilmiş, bütün halkın silahlandırılması sayesinde ülkenin milli savunması gerçek teminatına kavuşturulmuştur. İki süper devletin hegemonya mücadelesinin kızıştığı Avrupa'da, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti, yalnız sosyalizmin değil, hürriyet ve bağımsızlık ülküsü-

nün de feneri olarak halklara ve milletlere ışık saçmaktadır.

Arnavutluk Emek Partisinin ve Arnavutluk halkının mücadele tarihi, Türkiye emekçileri için daha nice önemli derslerle doludur. Türkiye için, iki süper devletin ve özellikle Sovyet sosyal - emperyalizminin baskı ve tehditlerini arttırdığı Balkanlar'da, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti ile dostluk çok büyük bir önem taşımaktadır. Emperyalistlerin hor gördüğü bu «küçük» ülke, kendi gücü ve ezilen ülkeler, milletler ve halklarla dostluğu sayesinde, en büyük uluslararası sömürücü ve zalimlere meydan okuyor. Türkiye'nin ve Türkiye halkının gerçek dostları, iki süper devlet ve diğer emperyalistler değil, en başta Arnavutluk ve Çin gibi gerçek sosyalist ülkeler ve bütün diğer üçüncü dünya ülkeleridir.

Arnavutluk proletaryasının ve halkının büyük bayramını candan kutlarız.